

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย:

กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ

FACTORS INFLUENCING THE GROWTH OF ENTREPRENEURS IN THAILAND:

CASE STUDY OF ENTREPRENEURS RECEIVING GOVERNMENT SUPPORT

กัญจนพร บุรณากาญจน์

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย:
กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (สาขาการจัดการ)
คณะบริหารธุรกิจเพื่อสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2567
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

FACTORS INFLUENCING THE GROWTH OF ENTREPRENEURS IN THAILAND:
CASE STUDY OF ENTREPRENEURS RECEIVING GOVERNMENT SUPPORT

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION
(Business Administration)

Faculty of Business Administration for Society, Srinakharinwirot University

2024

Copyright of Srinakharinwirot University

สารนิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย:
กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ
ของ

กัญจนพร นูรณากาญจน์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (สาขาการจัดการ)
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าสารนิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ อาชารุ่งโรจน์) (รองศาสตราจารย์สุพาดา สิริกุตตา)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัญมิ อติเวทิน)

ชื่อเรื่อง	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย:
	กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ
ผู้วิจัย	กัญจนพร นูรณากาญจน์
ปริญญา	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2567
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพบุลย์ อาชารุ่งโรจน์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย โดยใช้กลุ่มผู้ประกอบการที่ได้รับทุนสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐเป็นกรณีศึกษา ข้อมูลถูกเก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ซึ่งเป็นผู้ประกอบการในประเทศไทย อายุ 21 ปีขึ้นไป มีประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจไม่น้อยกว่า 2 ปี และได้รับทุนสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการที่มีเพศแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้ประกอบการเพศหญิงมีการเติบโตในประเทศไทยมากกว่าผู้ประกอบการเพศชาย ในส่วนของปัจจัยเชิงระบบนิเวศ พบว่า ด้านสมรรถนะและการระดมทุน มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย และผู้ประกอบการที่มีคุณลักษณะด้านความก้าวร้าวในการแข่งขันมีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ด้วยเช่นกัน โดยผลการวิจัยนี้สามารถนำไปเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจให้แก่ผู้ที่สนใจเริ่มธุรกิจและต้องการเข้าถึงแหล่งทุนของภาครัฐ พร้อมทั้งสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการที่ควรมี และปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่เอื้อต่อการเติบโตของผู้ประกอบการ

คำสำคัญ : การเติบโตของผู้ประกอบการ, ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ, คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ, การสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ

Title	FACTORS INFLUENCING THE GROWTH OF ENTREPRENEURS IN THAILAND: CASE STUDY OF ENTREPRENEURS RECEIVING GOVERNMENT SUPPORT
Author	KANJANAPORN BURANAKARN
Degree	MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION
Academic Year	2024
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Paiboon Archarungroj

This research aims to study the factors influencing the growth of entrepreneurs in Thailand, using a case study of entrepreneurs who have received funding support from government agencies. Data were collected from a sample of 400 entrepreneurs in Thailand aged 21 and above, each with a minimum of two years of business experience and having received government funding. A questionnaire was used as the primary data collection tool. The research findings revealed that gender differences significantly influence entrepreneurial growth in Thailand at the 0.05 level of statistical significance, with female entrepreneurs exhibiting higher growth than their male counterparts. In terms of ecosystem-related factors, both performance and access to funding were found to have a significant influence on entrepreneurial growth. Moreover, among various entrepreneurial characteristics, competitive aggressiveness significantly influenced growth at the 0.05 level. These research findings can be useful for those interested in starting a business and seeking access to government funding, as well as for fostering a deeper understanding of the essential entrepreneurial characteristics and ecosystem factors that contribute to the sustainable growth of entrepreneurs.

Keyword : Entrepreneurial Growth, Entrepreneurial Ecosystem Factors, Entrepreneurial Characteristics, Government Funding Support

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สามารถสำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลือและความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพบุลย์ อาชารุ่งโรจน์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ซึ่งได้กรุณาให้คำปรึกษาตรวจทาน แนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องอย่างต่อเนื่องตลอดระยะเวลาการดำเนินงาน นับตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งแล้วเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในภาควิชาบริหารธุรกิจ ที่ได้กรุณาให้ความรู้คำแนะนำ ตลอดจนถ่ายทอดประสบการณ์ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน ซึ่งล้วนเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาและการดำเนินงานวิจัย

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ภาควิชาบริหารธุรกิจ และเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัยทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือ และคำแนะนำที่ดีตลอดมา

ขอขอบพระคุณผู้ประกอบการทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือและกรุณาสละเวลาในการตอบแบบสอบถาม อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาประกอบการดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณครอบครัว เพื่อนสนิท และเพื่อนนิสิตทุกท่าน ที่ได้มอบความรัก ความเมตตา รวมถึงการสนับสนุนทางด้านการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนเป็นกำลังใจที่สำคัญ และให้ความช่วยเหลือในทุกด้านด้วยความจริงใจ ซึ่งล้วนเป็นแรงผลักดันอันทรงคุณค่าที่มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของสารนิพนธ์ฉบับนี้

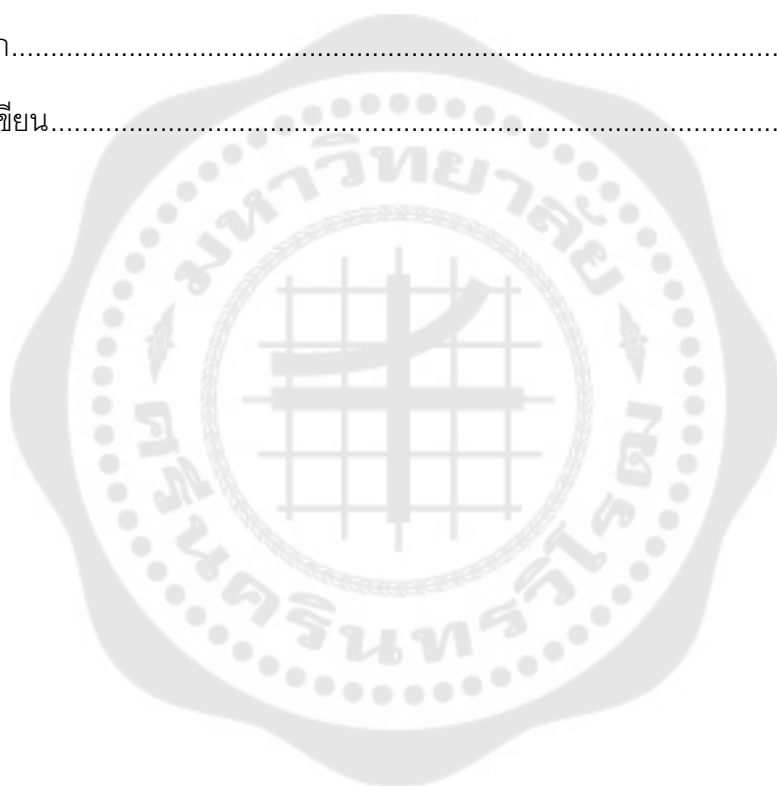
กัญจนพร บุรณากาญจน์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ	ฎ
บท 1	1
บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของงานวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
สมมติฐานในการวิจัย	8
บท 2	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
1. แนวคิดเกี่ยวกับผู้ประกอบการ	9

2. แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ	13
3. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยเชิงระบบนิเวศ	20
4. แนวคิดเกี่ยวกับการเติบโตของผู้ประกอบการ	24
5. แนวคิดเกี่ยวกับหน่วยงานภาครัฐที่สนับสนุนเงินทุนแก่ผู้ประกอบการ	25
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	27
บท 3	33
วิธีดำเนินการวิจัย	33
1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	33
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	34
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	39
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล	41
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	41
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	41
บท 4	48
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
สัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	48
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	50
สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	72
บท 5	75
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	75
สังเขปการวิจัย	75
ขอบเขตของการวิจัย	76

สรุปผลการวิจัย	76
การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน	80
อภิปรายผลการวิจัย.....	82
ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย	88
ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป.....	90
บรรณานุกรม	92
ภาคผนวก.....	96
ประวัติผู้เขียน.....	104

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล	50
ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ด้านระดับการศึกษา	51
ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยเชิงระบบนิเวศ.....	52
ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ	54
ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย ดังตารางต่อไปนี้	58
ตาราง 6 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามเพศ โดยใช้ Levene's test	59
ตาราง 7 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามเพศ โดยใช้ t-test.....	59
ตาราง 8 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามอายุ โดยใช้ Levene's test	61
ตาราง 9 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามอายุ โดยใช้ One-way ANOVA.....	61
ตาราง 10 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้ Levene's test	62
ตาราง 11 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้ t-test.....	63
ตาราง 12 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการทำธุรกิจ โดยใช้ Levene's test	64
ตาราง 13 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการทำธุรกิจ โดยใช้ One-way ANOVA.....	65

ตาราง 14 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณของปัจจัยเชิงระบบนิเวศ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression.....	66
ตาราง 15 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณของปัจจัยเชิงระบบนิเวศ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย โดยใช้การวิเคราะห์ Enter Multiple Regression Analysis	67
ตาราง 16 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณของคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression	69
ตาราง 17 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณของคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย โดยใช้การวิเคราะห์ Enter Multiple Regression Analysis	70
ตาราง 18 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	72

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
--	---

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันประเทศไทยกำลังเข้าสู่โลกยุคดิจิทัล ที่มีการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้พฤติกรรมของผู้บริโภคมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเช่นเดียวกัน ทำให้ผู้ประกอบการต้องมีการปรับตัวเพื่อความอยู่รอด เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง เพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขัน และสามารถอยู่รอดได้ในระยะยาว โดยผู้ประกอบการจะต้องพิจารณาองค์ประกอบต่างๆ ที่ส่งผลให้เกิดการเติบโตและประสบความสำเร็จในธุรกิจ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ตัวผู้ประกอบการ เนื่องจากผู้ประกอบการเป็นผู้กำหนดทิศทาง เป้าหมาย วิสัยทัศน์ ให้มีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่ธุรกิจนั้นดำเนินอยู่ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อธุรกิจ หากผู้ประกอบการที่มีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากขึ้นเท่าใด ยิ่งส่งผลให้การทำงานในสถานประกอบการของธุรกิจนั้นๆ มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น และเป็นผลให้เกิดการพัฒนาผลประกอบการและความเติบโตของธุรกิจในที่สุด (สุธีรา อะทะวงษา, 2557)

ผู้ประกอบการ (Entrepreneur) เป็นบุคคลที่ก่อตั้งธุรกิจขึ้นมาด้วยตนเอง มีความสามารถในการแสวงหาโอกาส และใช้โอกาสนั้นในการสร้างสินค้าและบริการ ประยุกต์สิ่งประดิษฐ์ใหม่นั้นให้กลายเป็นนวัตกรรมเชิงพาณิชย์ที่สร้างผลกำไรหรือปรับปรุงกระบวนการผลิตเดิมให้ดีขึ้น สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้า อีกทั้งผู้ประกอบการถือได้ว่าเป็นกุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ มูลค่าทางเศรษฐกิจและการสร้างงานส่วนใหญ่จะถูกสร้างสรรค์โดยธุรกิจขนาดเล็ก ที่เกิดจากแนวคิดและทักษะความเป็นผู้ประกอบการของแต่ละบุคคล ซึ่งนำไปสู่การสร้างธุรกิจขนาดใหญ่ ในส่วนของภาครัฐได้มีนโยบายเกี่ยวกับผู้ประกอบการมาโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ปัจจุบันหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเป็นผู้ประกอบการ คือ เน้นการส่งเสริมด้านการศึกษาความเป็นผู้ประกอบการและการพัฒนาทักษะโดยมีการผนวกความเป็นผู้ประกอบการเข้าสู่ระบบการศึกษา และร่วมมือกับภาคเอกชนในการพัฒนาหลักสูตรด้านความเป็นผู้ประกอบการ นอกเหนือจากนั้นหน่วยงานภาครัฐยังให้การสนับสนุนด้านการอบรม บ่มเพาะ ผู้ประกอบการตั้งแต่ระดับเริ่มต้น จนถึงสามารถขยายสู่ตลาดโลก รวมถึงให้การสนับสนุนด้านแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการ เพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถนำเงินทุนเหล่านี้ไปประกอบการดำเนินธุรกิจในระยะเริ่มต้น และยังเป็นการสนับสนุนให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่อีกด้วย โดยหน่วยงานภาครัฐที่ให้เงินสนับสนุนทุนแก่

ผู้ประกอบการในประเทศไทย เช่น กองทุนพัฒนาผู้ประกอบการเทคโนโลยีและนวัตกรรม (TED Fund) สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (NIA) และสำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล (DEPA) เป็นต้น

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทยที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ (Ecosystems of Entrepreneurs) เป็นปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่มีความเกี่ยวเนื่องและครอบคลุมในการดำเนินธุรกิจ การมองภาพรวมของธุรกิจจะทำให้ผู้ประกอบการมีความเข้าใจเชิงลึกมากขึ้น สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์หาจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรคของธุรกิจ เพื่อพัฒนาเป็นกลยุทธ์ รวมถึงการมองหาโอกาสและแนวทางในการเข้าถึงตลาด แหล่งเงินทุน และสร้างความเชี่ยวชาญทางสายอาชีพทั้งในทางทฤษฎีและทางปฏิบัติได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ถือเป็นหนึ่งในปัจจัยที่มีความสำคัญที่จะให้ผู้ประกอบการและธุรกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาในข้างต้น ผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการภายในประเทศที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากภาครัฐ เพื่อศึกษา วิเคราะห์ รวมถึงสรุปปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการเติบโตตามที่ได้กล่าวมาในข้างต้น โดยผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาและพัฒนาคุณภาพ กระบวนการ ขอบเขต การบริหารงานของผู้ประกอบการในประเทศไทย ผ่านตัวแปรเชิงระบบนิเวศ ตามแนวคิดของ Startup Genome (2017) ที่กล่าวถึงสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องและครอบคลุมในการดำเนินธุรกิจที่มีองค์ประกอบเรื่องของ แรงงานที่มีทักษะ ประสิทธิภาพของประเทศที่มีเทคโนโลยี การเข้าถึงการตลาด การระดมทุนเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานโครงการ และสมรรถนะในด้านของความรู้ ความเชี่ยวชาญในการดำเนินธุรกิจ รวมทั้งคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ตามแนวคิดของ Michael Frese (2000) เช่น บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความก้าวร้าวในการแข่งขันเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ตามที่คาดหวัง ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพและนำความผิดพลาดมาเป็นบทเรียน ความใส่ใจในความสำเร็จมีการทุ่มเทแรงกายแรงใจโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่พบเจอ และการเติบโตของผู้ประกอบการ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการวางแผนการดำเนินงานและนำปัจจัยที่มีอิทธิพลตามที่ได้ศึกษามาประยุกต์ใช้ในการดำเนินงานให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยเน้นไปที่ประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่จะสามารถช่วยให้ผู้ประกอบการพัฒนาได้อย่างยั่งยืนต่อไป

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายในการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่มีอิทธิพลต่อการการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาปัจจัยคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการที่มีอิทธิพลต่อการการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผู้ประกอบการสามารถนำผลวิจัยไปใช้ประกอบการตัดสินใจรูปแบบในการดำเนินธุรกิจ และสร้างความเข้าใจในระบบนิเวศที่เอื้อต่อการเติบโตของธุรกิจ
2. ผู้ที่มีความสนใจในการดำเนินธุรกิจและต้องการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของภาครัฐสามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการเริ่มประกอบธุรกิจได้
3. หน่วยงานภาครัฐที่ให้ทุนสนับสนุนแก่ผู้ประกอบการ สามารถนำผลการวิจัยมาศึกษาความสำเร็จของผู้ประกอบการ ภายหลังจากได้รับเงินทุนสนับสนุนเรียบร้อยแล้ว

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ประกอบการในประเทศไทย ที่ได้รับทุนจากหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งเป็นประชากรที่ไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ประกอบการในประเทศไทย ที่มีอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการทำธุรกิจไม่ต่ำกว่า 2 ปี โดยได้รับทุนจากหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งผู้วิจัยไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างจึงได้มาจากการคำนวณจากสูตรที่ไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546) กำหนดระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงได้กลุ่มตัวอย่าง 385 คน และสำรองไว้ 15 คน ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จึงเท่ากับ 400 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ มีจำนวน 3 ตัวแปร แบ่งเป็นดังนี้

1.1 ปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล มีตัวแปรวัด 4 ตัวแปร มีดังนี้

1.1.1 เพศ

1.1.2 อายุ

1.1.3 ระดับการศึกษา

1.1.4 ประสบการณ์ในการทำธุรกิจ

1.2 ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ (Ecosystems of Entrepreneurs) โดย Startup Genome, 2017 มีตัวแปรวัด 5 ตัวแปร มีดังนี้

1.2.1 แรงงานที่มีทักษะ (Talent)

1.2.2 ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคโนโลยีสตาร์ทอัพ (Startup experience)

1.2.3 การเข้าถึงตลาด (Market reach)

1.2.4 การระดมทุน (Funding)

1.2.5 สมรรถนะ (Performance)

1.3 คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ (Feature of Entrepreneurs) โดย Michael Frese, 2000 มีตัวแปรวัด 6 ตัวแปร มีดังนี้

1.3.1 บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ (Personality Characteristics)

1.3.2 ความมีนวัตกรรม (Innovations)

1.3.3 ความกล้าเสี่ยง (Risk taking)

1.3.4 ความก้าวร้าวในการแข่งขัน (Competitive Aggressiveness)

1.3.5 ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ (Stability and learning)

1.3.6 ความใฝ่ใจในความสำเร็จ (Aspiration for success)

2. ตัวแปรตาม คือ การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ หมายถึง บุคคลที่จัดตั้งธุรกิจขึ้นมาไม่ว่าจะเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมใดก็ตาม เพื่อแสวงหาผลกำไรและความเติบโต โดยได้รับเงินสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐในการเริ่มต้นธุรกิจและการขยายตลาดไปยังกลุ่มลูกค้า

2. ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ (Ecosystems of Entrepreneurs) หมายถึง สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องและครอบคลุมในการดำเนินธุรกิจ สำหรับผู้ประกอบการ มีความเกี่ยวข้อง เชื่อมโยงและเกื้อกูลซึ่งกันและกัน เป็นปัจจัยที่จะให้เกิดการเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ

2.1 แรงงานที่มีทักษะ (Talent) หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ มีความชำนาญในสายอาชีพ สามารถแก้ไขและจัดการปัญหาได้เป็นอย่างดี

2.2 ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคสตาร์ทอัพ (Startup experience) หมายถึง ประเทศที่มีความพร้อม ความสามารถ ตลอดจนให้การดูแล สนับสนุน ให้คำปรึกษาและคำแนะนำแก่ผู้ประกอบการที่ทำธุรกิจ จนสามารถเติบโตและประสบความสำเร็จ

2.3 การเข้าถึงตลาด (Market reach) หมายถึง การที่ผู้ประกอบการสามารถเข้าสู่ตลาดในประเทศได้ ซึ่งวัดจากผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) และการเข้าถึงตลาดต่างประเทศ ซึ่งวัดจากสัดส่วนลูกค้าต่างชาติ

2.4 การระดมทุน (Funding) หมายถึง การได้รับเงินทุนสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน บุคคลธรรมดา หรือสถาบันนักลงทุน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยที่ผู้สนับสนุนเงินทุนไม่ใช่สถาบันการเงินหรือธนาคาร มีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนการดำเนินโครงการ กิจกรรม หรือธุรกิจต่าง ๆ โดยผลตอบแทนที่ผู้ลงทุนจะได้รับนั้นแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับข้อตกลงระหว่างผู้ให้ทุนและผู้รับทุน

2.5 สมรรถนะ (Performance) หมายถึง การที่ผู้ประกอบการมีองค์ความรู้ความสามารถ และความเชี่ยวชาญในการทำธุรกิจ ส่งผลให้ธุรกิจมีการเติบโตและเป็นส่วนช่วยให้เศรษฐกิจของประเทศดีขึ้น

3. คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ (Feature of Entrepreneurs) หมายถึง ลักษณะเฉพาะของผู้ประกอบการที่มีความโดดเด่นไม่เหมือนกัน ซึ่งสามารถช่วยส่งเสริมและสร้างโอกาสในการดำเนินธุรกิจให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล รวมถึงพร้อมที่จะเผชิญและรับมือกับความเสี่ยงทางธุรกิจที่จะเกิดขึ้น

3.1 บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ (Personality Characteristics) หมายถึง ผู้ประกอบการที่มีความมีความมุ่งมั่นและความตั้งใจที่จะประกอบธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ

มีความสามารถในการแสวงหาโอกาสทางธุรกิจ สามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วในสถานการณ์คับขัน

3.2 ความมีนวัตกรรม (Innovations) หมายถึง ผู้ประกอบการที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการผลิตสินค้าและบริการ หรือนำเทคโนโลยีที่มีอยู่มาพัฒนาต่อยอดให้กับธุรกิจของตนเอง จนเกิดเป็นสินค้าและบริการใหม่ๆ โดยไม่ได้ลอกเลียนจากสิ่งที่มีอยู่เดิม

3.3 ความกล้าเสี่ยง (Risk taking) หมายถึง ผู้ประกอบการที่มีความกล้าในการตัดสินใจและลงมือปฏิบัติ โดยยอมรับกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อให้ได้ตามวัตถุประสงค์และผลกำไรของธุรกิจ

3.4 ความก้าวร้าวในการแข่งขัน (Competitive Aggressiveness) หมายถึง ผู้ประกอบการที่มีความพยายามในการทำธุรกิจ มีการศึกษาข้อมูลของคู่แข่งเป็นอย่างดี และพร้อมที่จะต่อสู้เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ตามที่ตั้งไว้

3.5 ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ (Stability and learning) หมายถึง ผู้ประกอบการที่มีความสม่ำเสมอในการเรียนรู้ นำประสบการณ์และความผิดพลาดมาเป็นบทเรียนในการพัฒนาตนเอง

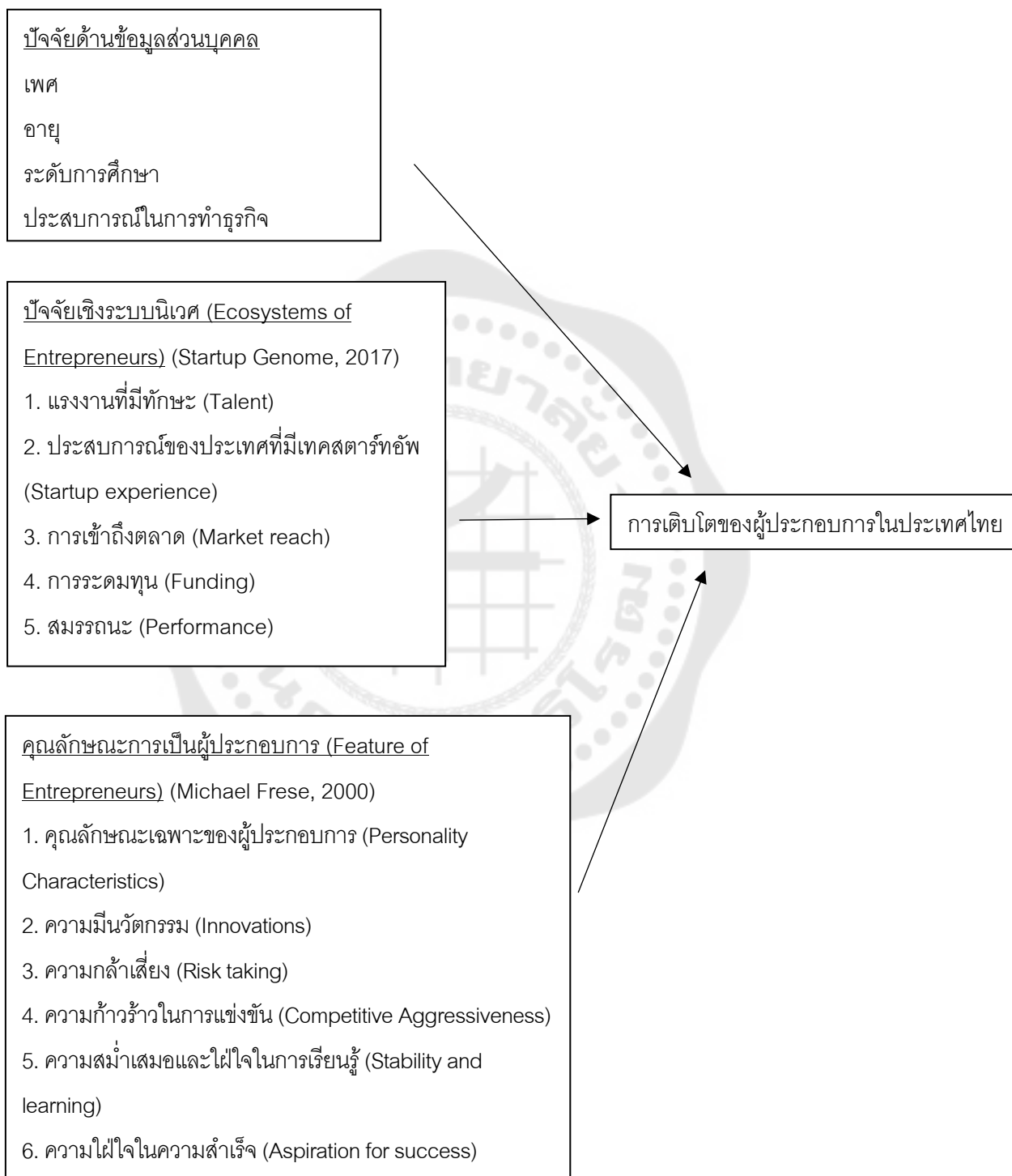
3.6 ความใฝ่ใจในความสำเร็จ (Aspiration for success) หมายถึง ผู้ประกอบการที่แสวงหาวิธีการในการดำเนินธุรกิจ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค เพื่อนำตนเองไปสู่ความสำเร็จ

4. การเติบโตของผู้ประกอบการ หมายถึง ผลการดำเนินงานของธุรกิจที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงตามความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อภาพรวมธุรกิจของตนเอง โดยพิจารณาจากอัตราการเติบโตของธุรกิจในปีนี้เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable)

ตัวแปรตาม (Dependent Variable)

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ผู้ประกอบการที่มีปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำธุรกิจ ที่แตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน
2. ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ประกอบด้วย แรงงานที่มีทักษะ ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคโนโลยีสูง การเข้าถึงตลาด การระดมทุน และสมรรถนะ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย
3. คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความก้าวร้าวในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ และความใส่ใจในความสำเร็จ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย: กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับผู้ประกอบการ
2. แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ
3. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยเชิงระบบนิเวศ
4. แนวคิดเกี่ยวกับการเติบโตของผู้ประกอบการ
5. แนวคิดเกี่ยวกับหน่วยงานภาครัฐที่สนับสนุนเงินทุนแก่ผู้ประกอบการ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับผู้ประกอบการ

นักวิจัยหลายท่านได้สรุปความหมายหรือคำนิยามของผู้ประกอบการ (Entrepreneur) ไว้ดังนี้

Meredith et al. (1982) ได้ให้ความหมายของคำว่า ผู้ประกอบการ ไว้ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการมองและประเมินช่องทางหรือโอกาสทางธุรกิจ และเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาใช้ในการดำเนินกิจการได้อย่างเหมาะสม จนเกิดความสำเร็จในการทำธุรกิจ

Kuratko and Hodgetts (1998) ได้กล่าวว่า ผู้ประกอบการ คือผู้ที่ริเริ่มกิจการขึ้นมาและดำเนินกิจการอย่างต่อเนื่องโดยมุ่งที่จะประสบความสำเร็จและก้าวหน้าขึ้นไปเรื่อยๆ โดยธรรมชาติแล้วผู้ประกอบการจะเริ่มต้นจากกิจการที่มีขนาดเล็กและค่อยๆเติบโตขึ้นเมื่อการดำเนินงานได้ประสบความสำเร็จเป็นขั้นๆตามลำดับ ขณะเดียวกับผู้ประกอบการในกิจการขนาดเล็กนับได้ว่าเป็นผู้ที่เล็งเห็นถึงโอกาสหรือความต้องการของลูกค้าและสังคม จนเกิดมาเป็นสินค้าและบริการที่สามารถตอบสนองความต้องการได้และมีบทบาทอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจในการสร้างคุณค่าในภาคต่างๆ ทั้งภาคการผลิต การขาย และการบริการ

Shane and Venkataraman (2000) ได้กล่าวว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถในการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แสวงหาวิธีการหรือเส้นทางใหม่ๆ และใช้ประโยชน์จากโอกาสในเชิงริเริ่มสร้างสรรค์ มีการพัฒนาปรับปรุงเพื่อให้เกิดประโยชน์กับตนเองและขยายให้เกิดผลในวงกว้างมากขึ้น และสามารถทำผลกำไรได้อย่างยั่งยืน

Lazear (2005) ได้กล่าวว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่สามารถใช้ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงทำให้เกิดโอกาสในการดำเนินธุรกิจ ในขณะที่เดียวกันก็ต้องสามารถยอมรับความเสี่ยงที่เกิดขึ้น และการเป็นผู้ประกอบการจะต้องมีทักษะ ความสามารถ ความรู้ที่จะใช้ในการบริหารจัดการธุรกิจ และสำหรับผู้ที่จะเริ่มต้นทำธุรกิจ อาจจะมาจากการมีพลังหรือปัจจัยที่สนับสนุนที่ทำให้เกิดความสนใจในการจะเป็นผู้ประกอบการ

Hatten (2006) ได้ให้ความหมายของคำว่า ผู้ประกอบการ ไว้ว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่มีโอกาสและผลประโยชน์ในธุรกิจ โดยเป็นผู้มีความรู้ และมีความเข้าใจในเรื่องการเงิน การจัดการวัตถุดิบ และการเผชิญกับความเสี่ยงในการริเริ่มหรือดำเนินธุรกิจ ซึ่งลักษณะพฤติกรรมของผู้ประกอบการ จะมีลักษณะพฤติกรรมดังนี้

- (1) มีความคิดสร้างสรรค์ (Creation) มีการริเริ่มดำเนินธุรกิจใหม่
- (2) มีการสร้างนวัตกรรม (Innovation) มีการผลิตสินค้าใหม่รวมถึงกระบวนการดำเนินธุรกิจ การตลาด และการจัดการองค์การด้วยกระบวนการใหม่ ๆ
- (3) มีความสามารถในการบริหารความเสี่ยง (Risk management) ผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจจะต้องมีความรับผิดชอบต่อความเสี่ยงอันเกิดจากการขาดทุน หรือความล้มเหลวในการดำเนินธุรกิจ
- (4) มีความสามารถในการบริหารงานทั่วไป (General management) ผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจจะต้องมีแนวทางในการดำเนินธุรกิจและจัดสรรทรัพยากรต่างๆ ของธุรกิจให้มีความเหมาะสม
- (5) มีความมุ่งมั่นในประสิทธิภาพ (Performance Intention) ผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจจะต้องมีความคาดหวังในผลกำไร หรือระดับการเจริญเติบโตของธุรกิจ

Longenecker et al. (2006) ได้ให้ความหมายของคำว่าผู้ประกอบการ ไว้ว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่ค้นพบความต้องการของตลาดและดำเนินธุรกิจเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาด โดยต้องเผชิญกับความเสี่ยง รวมถึงมีแรงกระตุ้นที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในนวัตกรรมและความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ

Cuervo, Ribeiro, & Roig (2007) ได้กล่าวว่า ผู้ประกอบการ มีความแตกต่างจาก นักธุรกิจทั่วไปอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในแง่ของแนวคิดและวิธีการทำงานที่นักธุรกิจทั่วไปจะ มุ่งเน้นการสร้างคุณค่าจากการที่ทำประจำ โดยใช้กระบวนการที่เคยทำมาก่อนและมองหาการพัฒนาในภาพรวมหรือประสิทธิผลความคุ้มค่า ในขณะที่ผู้ประกอบการจะมุ่งเน้นการค้นหาคูณค่า ใหม่ๆ ใช้กระบวนการทำงานใหม่ๆ ที่มีนวัตกรรมหรือความทันสมัย เพื่อนำเสนอสิ่งใหม่ให้แก่ผู้คน มีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องเพื่อการพัฒนา นอกเหนือจากนี้สิ่งที่ทำให้ผู้ประกอบการแตกต่างจากคน ทั่วไป คือ ความเต็มใจเผชิญหน้าความกับความไม่แน่นอน การยอมรับความเสี่ยง และความปรารถนาต่อความสำเร็จ

ธีรยุทธ วัฒนาสุโกโชค (2542) ได้ให้ความหมายของผู้ประกอบการไว้ว่า บุคคลที่มีความคิด สร้างสรรค์ในการหาโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา และจะต้องมีความอดทน มุ่งมั่น กล้า ตัดสินใจ และกล้าเสี่ยงที่จะนำความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ ของตนเองมาปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลเชิง พานิชย์

สิทธิชัย ธรรมเสนห์ (2555) ได้กล่าวว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่ก่อตั้งธุรกิจไม่ว่า จะเป็นเจ้าของธุรกิจหรือเป็นหุ้นส่วนที่มีการดำเนินธุรกิจ โดยยอมรับความเสี่ยงที่สามารถเกิดขึ้น เพื่อให้เกิดซึ่งผลกำไรและความพอใจในเป้าหมายที่กำหนด ซึ่งผู้ประกอบการจะต้องมีการวางแผนที่ รอบคอบและมีการตัดสินใจที่อิงตามกระบวนการดำเนินงานของธุรกิจตนเอง รวมทั้งต้องมึ ความคิดสร้างสรรค์ในการทำงาน และมีมุมมองในการจัดการ รวมถึงมีการแสวงหาแหล่ง ทรัพยากรใหม่ๆ ขึ้นมา หรือสามารถนำของเดิมที่มีอยู่มาพัฒนาจนเกิดสิ่งใหม่ขึ้นมา เพื่อสร้าง มูลค่าให้แก่ธุรกิจของตนเอง

สุธีรา อะทะวงษา (2556) ได้กล่าวว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลอันเป็นเจ้าของหรือ ผู้รับผิดชอบธุรกิจที่ต้องมีการเผชิญกับความเสี่ยงต่างๆ ซึ่งเป็นบุคคลที่ต้องมีความรู้และมี ประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ธุรกิจของตนนั้นประสบความสำเร็จตามที่ ได้มุ่งหวังไว้

วันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์ (2557) ได้กล่าวว่า ผู้ประกอบการ คือ บุคคลที่มองเห็นโอกาส ทางธุรกิจ คอยรวบรวมข้อมูล มีการวางแผนเพื่อก่อตั้งธุรกิจขึ้นมาด้วยการนำปัจจัยการผลิตต่างๆ เช่น ทุน ที่ดิน แรงงาน และเทคนิคในเรื่องของการบริหารจัดการ มาดำเนินธุรกิจด้วยวิธีที่ สร้างสรรค์ จนมาถึงการนำมาเสนอขายในตลาด เพื่อหวังผลกำไร โดยผู้ประกอบการต้องพร้อมที่ จะยอมรับความเสี่ยงที่เกิดขึ้นได้ในการดำเนินธุรกิจของตนเอง

สุชาติ ไตรภพสกุล และสหทัย ชูชาติพงษ์ (2557) ได้กล่าวว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ได้สร้างธุรกิจ และต้องเผชิญกับความเสี่ยง ความไม่แน่นอนที่จะเกิดขึ้นจากการดำเนินธุรกิจ โดยการเป็นผู้ประกอบการมีความมุ่งหวังกำไร และการเติบโตในการทำธุรกิจ

ศิริวัฒน์ ตั้งทรงเจริญ (2558) ได้กล่าวว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ที่จัดตั้งธุรกิจขึ้นมาด้วยตนเอง โดยสามารถแบกรับความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นจากการประกอบธุรกิจได้ทั้งหมด มีการแสวงหาโอกาสทางธุรกิจให้ตนเอง และส่งมอบสินค้าและบริการไปสู่ลูกค้าตามความต้องการของลูกค้า เพื่อสร้างผลกำไรให้แก่ธุรกิจของตนเอง

สว่างพงษ์ แซ่จึ้ง (2559) ได้ให้ความหมายของผู้ประกอบการไว้ว่า ผู้ริเริ่มก่อตั้งธุรกิจและดำเนินธุรกิจมาด้วยตนเอง โดยใช้ความสามารถทั้งหมดที่ตัวเองมี ในการเผชิญกับความเสี่ยงและความไม่แน่นอน โดยมีเป้าหมายเพื่อแสวงหาผลกำไรและสร้างการเติบโตให้แก่ธุรกิจ ซึ่งบุคคลที่เป็นผู้ประกอบการนั้นจะมีความขยัน ดำเนินธุรกิจด้วยความสร้างสรรค์ สามารถนำปัจจัยการผลิตต่างๆ มาแปรรูปและพัฒนาให้เกิดเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ หรือสามารถปรับปรุงและพัฒนากระบวนการผลิตเดิมให้ดีขึ้น

สำคัญสุด สีนตุลานนท์ (2560) ได้กล่าวว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ริเริ่มจัดตั้งธุรกิจด้วยตนเองและเป็นเจ้าของธุรกิจนั้น มีการประยุกต์ใช้ความรู้และความสามารถของตนเองในเรื่องของการบริหารจัดการ ใช้ความคิดสร้างสรรค์มาช่วยในการวางแผน การบริหาร การจัดการ และพัฒนาธุรกิจ โดยผู้ประกอบการนั้นจะต้องสามารถแบกรับความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งการบริหารจัดการธุรกิจนั้นมีจุดประสงค์หลัก คือ ความสำเร็จของธุรกิจในลักษณะของผลกำไรและความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจ

จากความหมายของนักวิจัยหลายท่านที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ที่ริเริ่มก่อตั้งธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นเจ้าของธุรกิจหรือเป็นหุ้นส่วน ซึ่งต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ความคิดสร้างสรรค์ มาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการให้ธุรกิจสามารถดำเนินได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีการวางแผนในการนำปัจจัยการผลิตมาเข้าสู่กระบวนการผลิต จนเกิดเป็นสินค้าและบริการใหม่ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้า และสามารถสร้างผลกำไรให้แก่ธุรกิจในระยะยาว ซึ่งผู้ประกอบการจะต้องมีความสามารถในการมองเห็นโอกาสหรือช่องทางในการทำธุรกิจ โดยต้องเป็นผู้ที่สามารถแบกรับความเสี่ยงหรือปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคตได้ จึงแสดงให้เห็นว่าตัวผู้ประกอบการเองถือเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลให้ธุรกิจประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

2. แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ

Hodgetts and Kuratko (1986) ได้กล่าวว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ธุรกิจมีความก้าวหน้าและประสบความสำเร็จ โดยสรุปไว้ว่าคุณลักษณะสำคัญพื้นฐานของผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จมีดังนี้

- (1) การมีความรู้ความสามารถในธุรกิจที่ดำเนินการ
- (2) ความสามารถทางความคิด สามารถเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของงานทั้งหมดและมีความรู้อย่างกว้างขวาง เพื่อที่จะสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับธุรกิจของตนเอง
- (3) การมีทักษะสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการดำเนินธุรกิจ การมีทักษะในการสื่อสารที่ดีจะช่วยให้ดำเนินงานร่วมกับบุคคลอื่นๆ ได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ เช่น พนักงาน ลูกค้า องค์กรต่างๆ รวมถึงทักษะการจูงใจและความเป็นผู้นำ
- (4) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นความรู้สึกที่ต้องการจะทำการใดๆ ให้สัมฤทธิ์ผลด้วยตัวเอง
- (5) ความคิดสร้างสรรค์ เป็นความสามารถที่จะนำข้อมูลมาผ่านกระบวนการต่างๆ เพื่อสร้างหรือผลิตสิ่งที่มีคุณค่าออกมาใหม่

Papanek (1991) ได้กล่าวว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ดีจำเป็นที่จะต้องมีความพิเศษและมีคุณสมบัติที่แตกต่างจากบุคคลอื่น เช่น การมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงกว่าคนทั่วไป การมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความพร้อมที่จะเรียนรู้และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลง และมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง มากกว่าผู้ที่ไม่ได้ประกอบกิจการ

Michael Frese (2000) ได้ให้ความหมายของคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ ที่สำคัญไว้ 8 ประการ ดังนี้

- (1) บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ (Personality Characteristics) คือ ความสามารถและความพยายามที่จะนำพาธุรกิจของตนเองเข้าไปสู่โอกาสทางธุรกิจ สามารถพึ่งพาตนเองและสามารถตัดสินใจในสถานการณ์ที่บีบบังคับ
- (2) ความมีนวัตกรรม (Innovations) คือ การมีความคิดริเริ่มเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ และนำเทคโนโลยีและนวัตกรรม มาใช้ในกระบวนการผลิตและการบริหารจัดการธุรกิจ
- (3) ความกล้าเสี่ยง (Risk taking) คือ ความเต็มใจและความพร้อมของแต่ละบุคคล ในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางธุรกิจ ซึ่งไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าจะประสบความสำเร็จหรือไม่

(4) ความก้าวร้าวในการแข่งขัน (Competitive Aggressiveness) คือ ความพยายามในการทำธุรกิจ การสร้างอุปสรรคให้กับคู่แข่งในตลาด มีการศึกษาและวิเคราะห์คู่แข่งที่จะเข้ามาแข่งขันในตลาดเดียวกันด้วยวิธีการต่างๆ

(5) ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ (Stability and learning) คือ การเรียนรู้จากประสบการณ์หรือข้อผิดพลาดที่เคยพบเจอ นำมาปรับปรุงและแก้ไขในธุรกิจของตนเอง

(6) ความใส่ใจในความสำเร็จ (Aspiration for success) คือ การที่มีความมุ่งมั่น ไม่ย่อท้อแม้จะเจอกับอุปสรรคหรือความท้าทาย

(7) ความซื่อสัตย์ของผู้ประกอบการ (Personal Integrity) คือ การที่ผู้ประกอบการได้เรียนรู้ถึงความน่าไว้วางใจ รวมถึงความน่าเชื่อถือของลูกค้าและผู้จัดหาวัตถุดิบ

(8) คตินิยมประเพณีและแนวคิดสมัยใหม่ (Traditionalism and Modernism) คือ ทักษะคติที่มีต่อโลกธุรกิจ โดยสนใจในเรื่องของธรรมเนียมประเพณี

บรรพต วีระชัย (2526) ได้เสนอความคิดของแมคคลีแลนด์ว่า ความก้าวหน้าของเศรษฐกิจและสังคมจะมากหรือน้อย สืบเนื่องมาจากประชากรในสังคมนั้นมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงหรือไม่ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ถือได้ว่าเป็นคุณลักษณะหนึ่งของความเป็นผู้ประกอบการ โดยคุณลักษณะของผู้ประกอบการมีดังนี้

(1) มีความกล้าเสี่ยง แต่เป็นความกล้าเสี่ยงที่มีขั้นเชิง และส่งเสริมให้มีการตัดสินใจได้โดยไม่ลังเล

(2) มีความกระตือรือร้นที่จะดำเนินกิจกรรมใดๆ ก็ตาม ให้เป็นผลสำเร็จ

(3) มีความรับผิดชอบ มุ่งมั่น และเชื่อมั่นในตนเอง

(4) ต้องคำนึงถึงผลการกระทำ โดยตีค่าออกมาในรูปของเงินตรา

(5) คอยหาโอกาสและช่องทางในการประกอบกิจกรรมใหม่ๆ อยู่เสมอ

(6) มีความสามารถในการบริหารองค์กร รวมถึงบุคลากรในองค์กร

ชุติมา โอภาสานนท์ (2543) ได้กล่าวว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการ จะต้องประกอบด้วยความกล้าเสี่ยง ต้องการมุ่งสู่ความสำเร็จ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความสามารถในการโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น เอาประสบการณ์ในอดีตมาเป็นบทเรียน มีความสามารถในการบริหารงานที่ดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง เพื่อให้บรรลุไปถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้

อำนาจ ธีระวนิช (2549) ได้กล่าวว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการ เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จ อีกทั้งยังเป็นผู้ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในด้าน

ต่างๆโดยใช้พลังความสามารถทั้งหมดของตนเองในการเผชิญกับความเสี่ยงและความไม่แน่นอนทางธุรกิจ

วิมพิวิภา เกตุเทียน (2556) ได้กล่าวว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการ หมายถึง ลักษณะเฉพาะของผู้ประกอบการที่มีความโดดเด่น จนถือได้ว่าเป็นลักษณะพิเศษของผู้ประกอบการคนนั้นๆ ถือว่าเป็นลักษณะส่วนบุคคลที่สามารถช่วยส่งเสริมและสนับสนุนโอกาสทางธุรกิจและสามารถดำเนินธุรกิจให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ จนธุรกิจสามารถเติบโตและประสบความสำเร็จ นอกจากนี้คุณลักษณะของผู้ประกอบการยังช่วยให้พร้อมเผชิญและรับมือกับความเสี่ยงที่เกิดขึ้นอีกด้วย

จากคุณลักษณะของผู้ประกอบการข้างต้น ทางผู้วิจัยได้นำคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการตามแนวคิดของ Michael Frese (2000) มาเป็นเครื่องมือในการศึกษาทำการวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งแนวคิดดังกล่าวได้รับความนิยมนำมาใช้เป็นตัวชี้วัดความเติบโตของผู้ประกอบการ รวมถึงความสำเร็จของธุรกิจอย่างแพร่หลาย เพื่อให้มีความครอบคลุมถึงคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ 8 ลักษณะข้างต้นของ Michael Frese (2000) ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและพบว่ามีงานวิจัยหลายเล่มเช่นงานวิจัยของ วิมพิวิภา เกตุเทียน (2556), วันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์ (2557) และธรา ทวีโชค (2558) ที่ทำการผนวกคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่สอดคล้องกับบริบทของประเทศไทยเหลือเพียง 6 ข้อหลักๆ ผู้วิจัยจึงได้นำคุณลักษณะของผู้ประกอบการจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ (Personality Characteristics) ความมีนวัตกรรม (Innovations) ความกล้าเสี่ยง (Risk taking) ความก้าวร้าวในการแข่งขัน (Competitive Aggressiveness) ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ (Stability and learning) และความใส่ใจในความสำเร็จ (Aspiration for success) มาเป็นตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้

(1) บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ (Personality Characteristics)

วิมพิวิภา เกตุเทียน (2566) ได้กล่าวว่า การที่แต่ละคนมีบุคลิกเฉพาะตัวเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ เนื่องจากผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จจะต้องเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง สามารถพึ่งพาตนเองได้ในสถานการณ์คับขัน มีใจที่เด็ดเดี่ยว มีลักษณะของความเป็นผู้นำ มีความคิดสร้างสรรค์ในการกระทำสิ่งใหม่ๆ โดยมีความเชื่อมั่นว่าจะเอาชนะปัญหาหรืออุปสรรคต่างๆ และมีความทะเยอทะยานอยู่เสมอ เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับ Michael Frese (2000) ที่ได้กล่าวว่า ผู้ที่ประสบความสำเร็จต้องมีความสามารถ และความปรารถนาที่จะจัดการ รวมถึง

ควบคุมสถานการณ์และสิ่งต่างๆด้วยตนเอง โดยบุคคลที่มีบุคลิกเฉพาะตัวจะเป็นผู้ที่มีความโดดเด่นออกมา จะสามารถตัดสินใจและกระทำการต่างๆอย่างเป็นอิสระไม่ต้องการพึ่งพาอาศัยใคร

หงโหมก (2557) ได้กล่าวว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านความมั่นใจในตนเองมีผลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ โดยผู้ประกอบการที่มีความเป็นผู้นำ มีความมั่นใจในตนเอง มีการตั้งเป้าหมายไว้อย่างชัดเจนและกล้าที่จะตัดสินใจ ถือเป็นคุณลักษณะที่โดดเด่นและจะนำพาธุรกิจให้ประสบความสำเร็จและบรรลุถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้

จากที่ได้ศึกษาสรุปได้ว่า บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ หมายถึง ความโดดเด่นเฉพาะตัวของผู้ประกอบการ ไม่ว่าจะเป็นด้านความเป็นผู้นำ ความมั่นใจในตนเอง ความสามารถในการตัดสินใจ ถือเป็นปัจจัยที่จําแนกตนเองไปสู่โอกาสใหม่ๆ ทางธุรกิจและนำไปสู่ความสำเร็จและการเติบโตอย่างยั่งยืนของธุรกิจและผู้ประกอบการ

(2) ความมีนวัตกรรม (Innovations)

พันธุ์อาจ ไชยรัตน์ (2547) ได้กล่าวว่า ความมีนวัตกรรม หมายถึงการที่นำเอาแนวคิดหรือสิ่งต่างๆที่มีอยู่แล้วมาประยุกต์ใช้ให้เกิดสิ่งใหม่ๆ จนสามารถนำไปสู่ความสำเร็จเชิงพาณิชย์ได้ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างตลาดใหม่ ผลิตภัณฑ์ใหม่ โดยมีลักษณะที่แตกต่างจากผู้อื่น

ธรา ทวีโชค (2558) ได้กล่าวว่า ความมีนวัตกรรมหรือการมีคุณลักษณะในด้านความคิดเชิงนวัตกรรม ถือเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่ทำให้ผู้ประกอบการมีความคิดริเริ่มเกี่ยวกับการผลิตสินค้าและบริการใหม่ๆ ด้วยเทคโนโลยีที่มีความทันสมัยและสามารถตอบโจทย์ลูกค้า อีกทั้งยังเป็นการสร้างความแตกต่างให้แก่ธุรกิจและผู้ประกอบการให้มีการเติบโต

วิมพิภา เกตุเทียน (2566) ได้กล่าวว่า ความมีนวัตกรรมมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการในการดำเนินธุรกิจ เนื่องจากผู้ที่ประสบความสำเร็จต้องมีความคิดสร้างสรรค์ที่ไม่เหมือนคนอื่น มีการศึกษาหาความรู้และเทคโนโลยีใหม่ๆอยู่เสมอ เพื่อนำมาปรับปรุงผลิตภัณฑ์หรือบริการของตนเองให้มีความแตกต่างจากคู่แข่ง

จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า ความมีนวัตกรรมของผู้ประกอบการ หมายถึง การที่ผู้ประกอบการมีแนวคิดริเริ่มในการกระทำสิ่งใหม่ๆ โดยมีการศึกษาค้นคว้าเทคโนโลยีเพื่อเอามาช่วยในกระบวนการผลิต ส่งผลให้เกิดเป็นสินค้าและบริการใหม่ๆที่แตกต่างจากคู่แข่งภายในตลาด

(3) ความกล้าเสี่ยง (Risk taking)

เจษฎา จันทรา (2562) ได้กล่าวว่า ความกล้าเสี่ยง ถือเป็นความเต็มใจของผู้ประกอบการที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานทางธุรกิจ ภายใต้สถานการณ์ที่ไม่แน่นอนหรือสถานการณ์ที่มีความเสี่ยง โดยผู้ประกอบการจะต้องมีการประเมินความเสี่ยงก่อนดำเนินการเพื่อหาระดับความเสี่ยงที่อาจจะทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว และต้องการที่จะเผชิญความเสี่ยงต่างๆ อย่างไม่ย่อท้อโดยมีเป้าหมายเพื่อนำพาธุรกิจไปสู่ความสำเร็จ อีกทั้งยังพบว่าผู้ประกอบการที่มีคุณลักษณะในด้านความกล้าเสี่ยงมากยังมีแนวโน้มในการเป็นผู้ประกอบการมากขึ้น

วิมพิภา เกตุเทียน (2566) ได้พบว่า ความกล้าเสี่ยงมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ เนื่องจากผู้ประกอบการส่วนใหญ่มักมีความสามารถในการประเมินความเสี่ยงตั้งแต่มุ่งมั่นดำเนินธุรกิจ แล้วจึงทำการตัดสินใจดำเนินการเพราะหากตัดสินใจผิดพลาดไปจะส่งผลให้ธุรกิจต้องเผชิญหน้ากับความเสี่ยงสูงและหากไม่มีวิธีการรับมือกับความเสี่ยงอาจจะก่อให้เกิดผลเสียต่อธุรกิจอย่างมหาศาล

สุติภา โอภาสานนท์ (2543) อ้างถึงใน พนมพร เฉลิมวรรณ (2559) ว่า ธุรกิจกับความเสี่ยงเป็นของคู่กัน ผู้ประกอบการมักชอบทำงานที่ต้องใช้ความรู้และความสามารถของตนเองทั้งหมด หรืองานที่มีความเป็นไปได้อย่างแน่นอน รวมถึงหลีกเลี่ยงงานที่มีความเสี่ยงสูงเกินไป ผู้ประกอบการมักจะชอบงานที่มีความเสี่ยงในระดับที่มีการคาดคะเนไว้แล้วว่าไม่เกิดความสามารถของตนเอง มีการศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่นั้นไว้แล้วด้วยวิธีการที่หลากหลาย แล้วค่อยตัดสินใจเมื่อเผชิญกับสถานการณ์นั้นๆ ซึ่งแตกต่างจากคนทั่วไปที่มักหลีกเลี่ยงความเสี่ยงทั้งหมด

จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า ความกล้าเสี่ยง หมายถึง ความเต็มใจของผู้ประกอบการในการดำเนินธุรกิจซึ่งไม่สามารถคาดเดาสถานการณ์ได้ โดยผู้ประกอบการจะต้องมีการประเมินความเสี่ยงก่อนเริ่มดำเนินธุรกิจ พร้อมทั้งหาแนวทางแก้ไขและรับมือกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น

(4) ความก้าวร้าวในการแข่งขัน (Competitive Aggressiveness)

Sultan และ Mason (2010) ได้กล่าวว่า ความก้าวร้าวในการแข่งขันถือเป็นหลักการที่ทำให้ธุรกิจเกิดข้อได้เปรียบในการ ควรมีการศึกษาคู่แข่งเพื่อนำมาเปรียบเทียบกับธุรกิจของตนเอง เพื่อนำมาสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์และบริการใหม่ออกสู่ตลาดและจำเป็นที่จะต้องตอบสนองความต้องการของลูกค้า รวมถึงเพิ่มระดับความพึงพอใจของลูกค้า เพื่อเพิ่มส่วนแบ่งทางการตลาดให้กับธุรกิจของตนเอง

ชุตินา โสภาสนน (2543) ได้กล่าวว่า ความก้าวร้าวในการแข่งขัน หมายถึง การที่ทำธุรกิจย่อมมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ กำไร แต่ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องแข่งขันกันให้ล้มไปข้างใดข้างหนึ่ง ควรมีการศึกษาคู่แข่งและกลุ่มลูกค้า เพื่อพัฒนาสินค้าของตนเองให้มีความแตกต่างเหนือจากคู่แข่ง รวมถึงเรียนรู้การบริหารจัดการที่ดีภายในองค์กร เมื่อต้องทำงานร่วมกับบุคลากรหลายระดับในสภาวะที่แตกต่างกันออกไปตามระยะการเติบโตของกิจการ เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จของธุรกิจ

จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า ความก้าวร้าวในการแข่งขัน หมายถึง การที่ผู้ประกอบการมีการศึกษาคู่แข่งและความต้องการของลูกค้า เพื่อนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับธุรกิจของตนเอง และนำมาพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการให้ดียิ่งขึ้น รวมถึงจะต้องมีการจัดการที่ดีภายในองค์กร เสริมสร้างบุคลากรให้มีความเข้มแข็ง

(5) ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ (Stability and learning)

ชุตินา โสภาสนน (2543) ได้กล่าวว่า ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ คือการที่หาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา ถึงแม้จะมีความเชี่ยวชาญและชำนาญในด้านนั้นๆ อยู่แล้ว แต่ก็ไม่เพียงพอต่อการดำเนินธุรกิจ ควรมีความเชี่ยวชาญในด้านอื่นๆ ด้วย โดยเฉพาะความรู้ข้อมูลทางด้านการตลาด เศรษฐกิจ การเมือง กฎหมาย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ความรู้ที่ได้มาอาจจะมาจากการสอบถามผู้เชี่ยวชาญ การสัมมนา การอ่านหนังสือ รวมถึงประสบการณ์ที่ผ่านมา ซึ่งจะเป็นวิธีที่จะทำให้ประสบความสำเร็จรวดเร็วยิ่งขึ้น

พนมพร เฉลิมวรรณ (2559) ได้ให้ความหมายของความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ไว้ว่า แม้ว่าผู้ประกอบการจะมีความเชี่ยวชาญในด้านใดด้านหนึ่งแล้ว แต่ยังขาดความรู้และประสบการณ์ในด้านอื่น หรือมีความรู้ไม่เพียงพอ ผู้ประกอบการก็ควรที่จะหาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอด โดยเฉพาะความรู้ทางด้านการตลาดหรือสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของตนเองทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยผู้ประกอบการสามารถหาความรู้ได้จากการการอ่านหนังสือที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของตนเอง การนำข้อผิดพลาดในอดีตมาเป็นบทเรียน และการปรึกษาหรือแลกเปลี่ยนมุมมองกับผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งจะคอยให้ข้อคิดเห็นสำหรับนำไปเป็นแนวทางแก้ไข ปัญหา สิ่งเหล่านี้ถือเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้งานสำเร็จเร็วขึ้น จนทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จได้ในที่สุด

วิมลวิภา เกตุเทียน (2566) ได้พบว่า ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ เนื่องจากผู้ประกอบการส่วนใหญ่มักเฝ้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ โดยเฉพาะความรู้ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ ถึงแม้จะมีความเชี่ยวชาญอยู่แล้ว แต่ก็

ยังคงต้องหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ เพื่อนำมาใช้วิเคราะห์สถานการณ์ที่จะเปลี่ยนแปลงในอนาคต ซึ่งมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของธุรกิจและการเติบโตของผู้ประกอบการ

จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ หมายถึง การเฝ้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอด ทั้งในด้านที่ตนเองเชี่ยวชาญและในด้านที่ไม่มีความรู้ โดยเฉพาะข้อมูลด้านการตลาดหรือสภาพแวดล้อมต่างๆ เพื่อช่วยในการวิเคราะห์สถานการณ์ที่เปลี่ยนไป โดยความรู้นั้นสามารถหาได้จากการอ่านหนังสือ การอบรมสัมมนา บทเรียนในอดีต และการปรึกษาหรือแลกเปลี่ยนความรู้จากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งจะทำให้เห็นมุมมองหรือแนวคิดสำหรับนำไปเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา

(6) ความใส่ใจในความสำเร็จ (Aspiration for success)

วันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์ (2557) ได้พบว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านความใส่ใจในความสำเร็จ มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจและการเติบโตของตัวผู้ประกอบการ ทั้งนี้อาจจะเกิดจากการที่ผู้ประกอบการมีการมองหาแนวทางหรือโอกาสในการทำธุรกิจ การลงมือปฏิบัติโดยทุ่มเททั้งร่างกาย แรงใจ โดยไม่คำนึงต่ออุปสรรคหรือความย่อท้อที่จะเกิดขึ้น

พนมพร เณลิวรรณ (2559) ได้กล่าวว่า ความใส่ใจในความสำเร็จ หมายถึง การที่ผู้ประกอบการมองเห็นโอกาสแห่งความเป็นไปได้ของธุรกิจ ผู้ประกอบการจะมุ่งมั่นใช้ความสามารถของตนเองทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นร่างกาย แรงใจ ในการทำงานหนักและทุ่มเทให้กับงาน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้วางไว้โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ต้องพบเจอระหว่างทาง เพื่อไปสู่ความสำเร็จที่ได้วางไว้ โดยจุดมุ่งหมายทางธุรกิจไม่ได้อยู่แค่ที่กำไรแต่วางแผนถึงการขยายธุรกิจหรือการเจริญเติบโตของตัวผู้ประกอบการเอง

จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า ความใส่ใจในความสำเร็จ หมายถึง การมองเห็นโอกาสหรือแนวทางที่จะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตและประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ พร้อมทั้งพิจารณาความเสี่ยงอย่างละเอียด หลังจากนั้นผู้ประกอบการจะมุ่งมั่นใช้ความสามารถทั้งหมดในการทำงานหนักและทุ่มเทให้กับงาน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้โดยไม่คำนึงถึงความยากลำบากหรืออุปสรรคที่ต้องเจอ

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีสามารถสรุปได้ว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการข้างต้นทั้ง 6 ปัจจัย (Michael Frese, 2000) ได้แก่ บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความก้าวร้าวในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ และความใส่ใจในความสำเร็จมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นตัวแปรสำคัญในการวิจัยครั้งนี้ โดย

จากคุณลักษณะข้างต้นผู้วิจัยได้เล็งเห็นว่าคุณลักษณะบางประการสามารถผนวกรวมกันได้ จึงนำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้เพียง 6 ประการ ซึ่งถือว่าเป็นคุณลักษณะที่งานวิจัยส่วนใหญ่นำมาเป็นตัวแปรในการวิจัยการเติบโตของผู้ประกอบการ

3. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยเชิงระบบนิเวศ

วเลศ ภูริวัชร, สุชาติ ไตรภพสกุล และชาคริต พิษณุางกูร (2559) ได้กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวถือเป็นระบบนิเวศที่ส่งผลให้เกิดแนวคิดของการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งมาจากตัวแปรในด้านผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและบทบาทที่ไปเชื่อมโยงกับปัจจัยทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านนโยบาย ด้านการเงิน ด้านวัฒนธรรม ด้านการสนับสนุน ด้านทรัพยากรมนุษย์ และด้านการตลาด ในการพัฒนาสังคมความเป็นผู้ประกอบการ โดยอาจจะมีปัจจัยเพิ่มเติมจากสิ่งแวดล้อมภายนอกที่เกิดขึ้นอยู่ขณะนั้น

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (2560) ได้กล่าวว่า ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ คือ สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ ที่มีการเชื่อมโยงกันเป็นห่วงโซ่อุปทานที่ช่วยเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการและธุรกิจให้เติบโตขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีกลุ่มหลักๆ ได้แก่

(1) กลุ่มธุรกิจ ซึ่งเป็นศูนย์กลางของระบบนิเวศ ซึ่งมีอัตราการเจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเป็นกลุ่มที่ทำให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่

(2) กลุ่มนักลงทุน คือ ผู้ที่จะช่วยให้เงินทุนในการขยายธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็น นักลงทุนบุคคล (Angel) นักลงทุนสถาบัน (Venture Capital) และนักลงทุนจากสาธารณะ (Crown Funding)

(3) กลุ่มผู้สนับสนุน คือ กลุ่มองค์กรหรือหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนในการทำธุรกิจแก่ผู้ประกอบการ ไม่ว่าจะเป็นด้านการให้ความรู้ การเสริมสร้างทักษะ การสนับสนุนด้านแหล่งเงินทุน รวมถึงการประชาสัมพันธ์ การแจ้งข้อมูลข่าวสารให้ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจทั้งในประเทศและต่างประเทศ

Startup Genome (2017) ได้กล่าวว่า ระบบนิเวศเชิงธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการ หมายถึงองค์ประกอบแวดล้อมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องและครอบคลุมสิ่งที่สนใจ โดยระบบนิเวศจะมีความสำคัญอย่างมากในช่วงริเริ่มและช่วงการเติบโต ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลให้ธุรกิจและผู้ประกอบการสามารถอยู่รอดในสภาพแวดล้อมที่มีความแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ ซึ่งสามารถจำแนกออกมาได้ดังนี้

(1) แรงงานที่มีทักษะ (Talent) คือ การที่แรงงานมีทักษะและความเชี่ยวชาญในด้านใดด้านหนึ่ง ซึ่งในการประกอบธุรกิจบุคลากรภายในองค์กรไม่จำเป็นที่จะต้องมีความเชี่ยวชาญเหมือนกันทั้งหมด

(2) ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคสตาร์ทอัพ (Startup experience) คือ การที่ประเทศใดมีประสบการณ์มากจะมีผลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการและธุรกิจ นอกจากนั้นยังจะมีการออกกฎระเบียบหรือนโยบายที่ช่วยส่งเสริมและกระตุ้นให้เกิดความสามารถในการแข่งขัน

(3) การเข้าถึงตลาด (Market reach) คือ การที่สามารถเข้าถึงตลาดทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศได้ ซึ่งจะเป็นส่วนช่วยให้ผู้ประกอบการและธุรกิจเติบโตได้อย่างรวดเร็ว ตลาดยิ่งใหญ่อิ่งเติบโตเร็ว หากอยู่ในตลาดขนาดเล็กอาจส่งผลให้หยุดเติบโตได้

(4) การระดมทุน (Funding) คือ การที่ได้รับความช่วยเหลือทางการเงินในระยะเริ่มต้นหรือช่วงเติบโตเป็นหลัก หากผู้ประกอบการคนใดมีความพร้อมในด้านนี้ก็ย่อมที่จะสามารถเติบโตได้รวดเร็วกว่า

(5) สมรรถนะ (Performance) คือ การที่สามารถนำปัจจัยการผลิตต่างๆ มาเข้าสู่กระบวนการและผลิตสินค้าและบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้า ซึ่งเป็นการประเมินจากผลผลิตที่เกิดขึ้นจริง และสะท้อนออกมาได้ว่าธุรกิจมีการเติบโตอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่

จากปัจจัยเชิงระบบนิเวศข้างต้น ทางผู้วิจัยได้นำแนวคิดปัจจัยเชิงระบบนิเวศตามแนวคิดของ Startup Genome (2017) มาเป็นเครื่องมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ซึ่งแนวคิดดังกล่าวได้รับความนิยมในการนำมาเป็นตัวชี้วัดและวิเคราะห์สภาพแวดล้อมที่มีผลเกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการและการดำเนินธุรกิจ รวมถึงแสดงระดับและช่องทางในการพัฒนาระบบนิเวศของประเทศไทยที่มีอิทธิพลต่อผู้ประกอบการให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำปัจจัยเชิงระบบนิเวศจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ แรงงานที่มีทักษะ (Talent) ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคสตาร์ทอัพ (Startup experience) การเข้าถึงตลาด (Market reach) การระดมทุน (Funding) และสมรรถนะ (Performance) มาเป็นตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้

(1) แรงงานที่มีทักษะ (Talent)

Lobo and Wilkinson (2008) ได้กล่าวว่า แรงงานที่มีทักษะ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ มีความชำนาญในสายงานอาชีพของตนเอง มีภาระงานที่ต้องรับผิดชอบเฉพาะทาง สามารถตัดสินใจและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นแรงงานที่มีความสามารถในการควบคุมดูแลและตรวจสอบ ถือเป็นแรงงานที่มีคุณภาพในกลุ่มอุตสาหกรรมนั้นๆ

บุญญวิชญ์ เศรษฐ์สมบุรณ์ และคณะ (2564) ได้กล่าวว่า แรงงานที่มีทักษะ คือ เป็นจุดแข็งที่ทำให้แรงงานแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ด้วยการที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของตนเอง ทั้งในด้านความรู้และสามารถนำมาลงมือปฏิบัติได้จริง ซึ่งหากประเทศไทยมีแรงงานที่มีทักษะมากก็ย่อมส่งผลให้ประเทศมีความสามารถในการแข่งขันที่เพิ่มขึ้น

จากที่ได้ศึกษาสรุปได้ว่า แรงงานที่มีทักษะ หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านและสามารถลงมือปฏิบัติได้จริง สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ถือเป็นส่วนสำคัญในระบบนิเวศที่จะช่วยให้ผู้ประกอบการและธุรกิจเติบโต

(2) ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคสตาร์ทอัพ (Startup experience)

Thomas Mouritzen (2021) ได้กล่าวว่า ประสบการณ์ คือ ภูมิจำลองที่สำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จมาสู่ผู้ประกอบการและธุรกิจ การเติบโตของธุรกิจขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่อาศัยอยู่ การที่ประเทศมีสภาพแวดล้อมที่มีความพร้อม เช่น มีศักยภาพเป็นผู้นำ มีนโยบายที่ส่งเสริม มีแนวคิดที่ทันสมัย เมื่อนำมารวมกันแล้วจะเป็นองค์ประกอบที่จะช่วยสร้างโอกาสในการเติบโตและสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ ในอนาคต

จิรัฐ เจนพิงพร (2560) ได้กล่าวว่า ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคสตาร์ทอัพ ถือเป็นส่วนที่จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถเติบโตได้เป็นอย่างมาก เนื่องจากการนำเอาความรู้ ความสามารถ รวมถึงมีการออกนโยบายเพื่อนำมาสนับสนุน ส่งเสริม เพื่อผลักดันผู้ประกอบการให้สามารถดำเนินธุรกิจภายใต้สภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย

จากที่ได้ศึกษาสรุปได้ว่า ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคสตาร์ทอัพ หมายถึง สภาพแวดล้อมภายนอกของประเทศนั้นๆ ที่ประกอบด้วยความรู้ ความสามารถ รวมถึงการออกนโยบายเพื่อส่งเสริมการเติบโตของผู้ประกอบการและธุรกิจ

(3) การเข้าถึงตลาด (Market reach)

จิรัฐ เจนพิงพร (2560) ได้กล่าวว่า การเข้าถึงตลาด หมายถึง การที่ผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกอบการด้วยกันเอง ทั้งผู้ประกอบการในประเทศและผู้ประกอบการต่างประเทศ รวมถึงการเข้าถึงกลุ่มลูกค้าเพื่อนำเสนอผลิตภัณฑ์และบริการใหม่ๆ อีกทั้งตลาดควรมีขนาดใหญ่เพื่อที่จะรองรับทั้งตัวผู้ประกอบการและลูกค้าได้เพียงพอ

จากที่ได้ศึกษาสรุปได้ว่า การเข้าถึงตลาด หมายถึง การที่ผู้ประกอบการสามารถนำเสนอผลิตภัณฑ์และบริการของตนเองให้กับกลุ่มลูกค้าได้ง่าย รวมถึงการมีตลาดขนาดใหญ่เพื่อรองรับผู้ประกอบการและธุรกิจใหม่ๆ ที่จะเกิดขึ้น

(4) การระดมทุน (Funding)

Beaulieu and Sarker (2015) ได้กล่าวว่า การระดมทุน ถือเป็นส่วนสำคัญในระบบนิเวศ ถือเป็นการช่วยพัฒนาโครงการหรือผลิตภัณฑ์ให้ดีขึ้นได้ รวมถึงสามารถมอบแนวคิดหรือมุมมองให้แก่ผู้ประกอบการ เนื่องจากผู้ที่ให้หารสนับสนุนเงินทุนถือเป็นผู้ที่มีความสนใจหรืออาจจะเป็นกลุ่มเป้าหมายที่ตรงกับวัตถุประสงค์ของโครงการ อีกทั้งผู้ให้การสนับสนุนจะเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับโครงการผ่านช่องทางสื่อสังคมออนไลน์ ตลอดจนเครือข่ายส่วนบุคคล ซึ่งถือเป็นการช่วยผลักดันให้ผู้ประกอบการและธุรกิจเติบโต

ธนวิชญ์ ตันกันยา (2566) ได้กล่าวว่า การระดมทุน เป็นกลไกหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถอยู่รอดและเติบโตได้ เนื่องจากในช่วงเริ่มต้นธุรกิจจะยังไม่มีรายได้และยากต่อการกู้ยืมจากสถาบันการเงิน ดังนั้นการเข้าถึงแหล่งเงินทุนสนับสนุนของภาครัฐจึงเป็นหัวใจสำคัญที่จะช่วยเพิ่มให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่และเป็นส่วนช่วยให้ผู้ประกอบการเติบโตและดำเนินธุรกิจไปได้อย่างยั่งยืน อีกทั้งยังถือเป็นการเตรียมความพร้อมที่จะไประดมทุนกับหน่วยงานหรือองค์กรขนาดใหญ่

จากที่ได้ศึกษาสรุปได้ว่า การระดมทุน หมายถึง การที่ผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนเพื่อนำมาช่วยในการทำธุรกิจในระยะเริ่มต้นและช่วงเติบโต โดยเฉพาะแหล่งเงินทุนจากทางภาครัฐที่มีส่วนสำคัญที่จะช่วยเพิ่มให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่และยังช่วยให้เกิดการเติบโตของผู้ประกอบการและธุรกิจต่อไป

(5) สมรรถนะ (Performance)

วิทยา อินทร์สอน (2552) ได้กล่าวว่า สมรรถนะ มีความสำคัญ ดังนี้ เป็นเครื่องมือที่ช่วยในการพัฒนาความสามารถของบุคลากรภายในองค์กร และเป็นตัววัดและประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากร อีกทั้งยังสามารถสะท้อนถึงความรู้ ทักษะ และความเชี่ยวชาญ ที่จะส่งผลต่อการเป็นผู้ประกอบการที่ดี

ประโยชน์ คล้ายลักษณ์ (2556) ได้กล่าวว่า สมรรถนะ หมายถึง คุณลักษณะเชิงพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกถึงความรู้ ทักษะ และเจตคติ ซึ่งจะแสดงออกเป็นวิธีคิดและพฤติกรรมในการทำงานที่จะส่งผลต่อการปฏิบัติงานของแต่ละบุคคล และจะมีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง อันจะส่งผลให้เกิดความสำเร็จตามมาตรฐานหรือสูงกว่ามาตรฐานที่องค์กรตั้งไว้

พีระวัตร จันทกุล (2559) ได้กล่าวว่า สมรรถนะ หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานในหน้าที่ที่รับผิดชอบ ทำให้การปฏิบัติงานนั้นประสบความสำเร็จตามเกณฑ์มาตรฐานหรือสูงกว่ามาตรฐานที่ตั้งไว้ โดยมีองค์ประกอบสำคัญคือ ความรู้ ทักษะ

ความสามารถ และความเชี่ยวชาญ ทั้งนี้พฤติกรรมที่ถูกนำมาใช้จะต้องมีความสัมพันธ์สอดคล้องกับภาระงานที่ปฏิบัติในตำแหน่งนั้นๆ

จากที่ได้ศึกษาสรุปได้ว่า สมรรถนะ หมายถึง การที่บุคคลมีความรู้ มีทักษะความสามารถและความเชี่ยวชาญ ซึ่งจะทำให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพจนเกิดผลสำเร็จตามมาตรฐานที่ได้ตั้งไว้หรือสูงกว่านั้น ดังนั้นการมีสมรรถนะจะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถเติบโตได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถดำเนินธุรกิจจนสำเร็จ

4. แนวคิดเกี่ยวกับการเติบโตของผู้ประกอบการ

Home (1998) ได้ให้ความหมายของคำว่า การเติบโต ไว้ว่า การเติบโต หมายถึง อัตราการเติบโตสูงสุดของยอดขายที่สามารถทำได้ตามเป้าหมายการดำเนินงาน และสามารถระบุได้ว่าจุดประสงค์ของการเติบโตของยอดขายของบริษัทนั้นสอดคล้องกับบริบทและเป้าหมายของบริษัทหรือไม่

Weinzimmer et al (1998) ได้กล่าวว่า การเติบโตของธุรกิจและผู้ประกอบการสามารถวัดได้จากหลายมิติตลอดช่วงเวลาเปลี่ยนแปลง เช่น อัตราการเพิ่มขึ้นของยอดขาย การขยายจำนวนการจ้างงาน มูลค่าสินทรัพย์ และการเปลี่ยนแปลงขนาดขององค์กรธุรกิจ

Robson and Bennett (2000) ได้กล่าวว่า การเติบโตของธุรกิจและผู้ประกอบการนั้นขึ้นกับปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างการแนะนำทางธุรกิจ (Business Advice) และความร่วมมือกับภายนอกองค์กร (External Collaboration) นั้นหมายถึงนโยบายของรัฐบาล (Government Policy) และความร่วมมือกับผู้ที่มีความสนใจในการกำหนดนโยบาย ซึ่งประกอบด้วยหน่วยงานที่ให้คำปรึกษาทางธุรกิจ ส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจ

Nikolaos, G. Theriou, V. A. and Georgios, N. T. (2009) ได้พบว่า ผู้ประกอบการและองค์กรที่ประสบความสำเร็จในการเติบโต มักมีทรัพยากรพื้นฐานที่สร้างรายได้เปรียบในการแข่งขัน และสามารถพัฒนาขีดความสามารถในการดำเนินงาน รวมถึงยกระดับมูลค่าของสินค้าและบริการ ส่งผลให้เกิดการเติบโตและสร้างผลกำไรจากการประกอบการอย่างยั่งยืน

สุรภา ชิตไธสง และ ตริเนตร ตันตระกูล (2563) ได้กล่าวว่า การที่ธุรกิจและผู้ประกอบการมีการเติบโต หมายถึง การที่ผู้ประกอบการมีผลกำไรและยอดขายที่เพิ่มขึ้น มีเงินหมุนเวียนเพียงพอ มีลูกค้าใหม่เพิ่มขึ้น และมีการขยายกิจการที่ใหญ่ขึ้น รวมถึงมีการสร้างเครือข่ายพันธมิตรอย่างเข้มแข็ง

ปิยมภรณ์ เทียมจิตร และฉัตรชัย อินทสังข์ (2564) ได้กล่าวว่า การเติบโตของผู้ประกอบการและความสำเร็จของธุรกิจ สะท้อนให้เห็นจากผลลัพธ์ทางการตลาดทั้งในเชิงตัวเงิน

และเชิงคุณค่า ซึ่งเอื้อต่อการสร้างผลกำไร รักษาสภาพคล่อง และทำให้กิจการอยู่รอดได้ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ภายใต้สภาวะการแข่งขันที่รุนแรง โดยประเมินจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น สภาพการเงิน ยอดขาย กำไร ชื่อเสียง ภาพลักษณ์ และระดับความพึงพอใจของผู้บริโภค เป็นต้น

จากที่ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการเติบโตของผู้ประกอบการ สามารถสรุปได้ว่า การเติบโตของผู้ประกอบการ เกิดจากความสามารถในการตอบสนองความต้องการของลูกค้าอย่างมีประสิทธิภาพควบคู่กับการสร้างความร่วมมือกับภาครัฐและเครือข่ายพันธมิตรต่างๆ เพื่อเสริมศักยภาพการแข่งขันของธุรกิจ โดยสามารถประเมินผลผ่านตัวชี้วัดทั้งเชิงการเงินและเชิงคุณค่า เช่น ผลกำไร ยอดขาย ชื่อเสียง และภาพลักษณ์องค์กร ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงประเมินการเติบโตของผู้ประกอบการ โดยให้ผู้ประกอบการพิจารณาจากอัตราการเติบโตของธุรกิจในปีนี้เทียบกับปีที่แล้ว ตามความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อภาพรวมธุรกิจของตนเอง

5. แนวคิดเกี่ยวกับหน่วยงานภาครัฐที่สนับสนุนเงินทุนแก่ผู้ประกอบการ

Kvinauskaite et al. (2005) ได้กล่าวว่า การสนับสนุนของภาครัฐทั้งทางด้านนโยบายและการสนับสนุนด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำธุรกิจ ถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถสนับสนุนการเติบโตของผู้ประกอบการ อีกทั้งยังสามารถช่วยให้ธุรกิจประสบความสำเร็จ

Islam, Mazhar และคณะ (2554) ได้กล่าวว่า การที่ผู้ประกอบการหรือธุรกิจที่เริ่มก่อตั้งขึ้นมาใหม่ ได้รับเงินทุนสนับสนุนในการดำเนินธุรกิจจากทางรัฐบาลมีโอกาที่จะสามารถต่อยอดและได้รับเงินช่วยเหลือจากกลุ่มนักลงทุนทั่วไปมากขึ้น เนื่องจากรัฐบาลทั่วโลกมีการออกนโยบายรวมถึงมีการจัดตั้งกองทุนเพื่อกระตุ้นให้เกิดการสร้างนวัตกรรมและสนับสนุนการเริ่มต้นธุรกิจในระยะแรก ซึ่งหากผู้ประกอบการหรือธุรกิจใดได้รับเงินทุนสนับสนุนจากทางรัฐบาล ก็เป็นสัญญาณพิสูจน์ว่ามีศักยภาพในการดำเนินธุรกิจและมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จ อีกทั้งยังสามารถดึงดูดผู้ร่วมทุนได้มากกว่าเมื่อเทียบกับกลุ่มที่ไม่ได้รับเงินอุดหนุน

ศักดิ์ดา ศิริภัทรโสภณ (2559) ได้พบว่า การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการและวิสาหกิจของไทยได้ประสบปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ทำให้ผู้ประกอบการขาดเทคโนโลยีใหม่ในการพัฒนากิจการของตนเองของการวิจัยและพัฒนา นอกจากนี้ยังพบจุดอ่อนในด้านอื่นๆ เช่น ขาดการบริหารจัดการที่ดี ขาดทักษะในการเข้าใจถึงการทำธุรกิจ ดังนั้นการที่หน่วยงานภาครัฐมีการออกนโยบายสนับสนุนทางด้านแหล่งเงินทุนและองค์ความรู้ให้แก่ผู้ประกอบการ ทั้งทางด้านการเงิน การตลาด การบริหารจัดการ และการนำนวัตกรรมมาต่อยอด จะส่งผลให้ผู้ประกอบการและวิสาหกิจไทยสามารถเติบโตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ศรัณยู รักพงษ์ (2561) ได้กล่าวว่า เงินทุนเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินธุรกิจ โดยธุรกิจแต่ละประเภทมีการใช้เงินทุนที่แตกต่างกัน การที่รัฐบาลมีการสนับสนุนทางด้านแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการ ถือว่าเป็นส่วนช่วยให้ธุรกิจมีการเติบโต อีกทั้งทัศนคติที่เปลี่ยนไปของผู้ประกอบการโดยมีการมองว่าเงินสนับสนุนจากภาครัฐไม่มีต้นทุนแฝง ไม่มีดอกเบี้ย และยังสามารถสนับสนุนการดำเนินธุรกิจในด้านการให้ความรู้ คำปรึกษาแนวทางในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งแตกต่างจากสถาบันการเงินที่ให้เพียงแค่เงินทุน นอกเหนือจากนี้การได้รับเงินสนับสนุนจากทางภาครัฐถือเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือให้กับตัวผู้ประกอบการและกลุ่มลูกค้า

กริष्ณกา บุญเฟื่อง (2567) ได้กล่าวว่า อุปสรรคด้านการเติบโตของผู้ประกอบการเกิดจากการขาดแหล่งเงินทุน ส่งผลให้วงจรในการดำเนินธุรกิจมีไม่ก็ใกล้ล้มเหลว การที่มีแหล่งเงินทุนโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากทางภาครัฐจะส่งผลให้ธุรกิจสามารถอยู่รอด สามารถพัฒนานวัตกรรมออกมาเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ถือเป็นอีกกลไกหนึ่งที่จะช่วยยกระดับความเป็นผู้ประกอบการและช่วยยกระดับธุรกิจของไทยให้มีความยั่งยืน อีกทั้งยังเป็นส่วนช่วยให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่

จากที่ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับหน่วยงานภาครัฐที่สนับสนุนเงินทุนแก่ผู้ประกอบการ สามารถสรุปได้ว่า การสนับสนุนเงินทุนจากภาครัฐถือเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างเติบโตและยั่งยืน นอกเหนือจากเงินทุนที่ภาครัฐสนับสนุนแล้วยังมีการสนับสนุนในด้านขององค์ความรู้ให้แก่ผู้ประกอบการ ซึ่งถือเป็นสิ่งที่ผู้ประกอบการต้องการในการดำเนินธุรกิจ และการที่ได้รับเงินทุนสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐจะทำให้ผู้ประกอบการมีความเชื่อมั่นและมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จ รวมถึงสามารถดึงดูดนักลงทุนได้มากกว่าเมื่อเทียบกับกลุ่มที่ไม่ได้รับเงินอุดหนุน

ปัจจุบันมีหน่วยงานภาครัฐหลายแห่งที่ให้ทุนสนับสนุนแก่ผู้ประกอบการในทุกระดับ เพื่อช่วยให้ผู้ที่สนใจเริ่มธุรกิจสามารถตั้งต้นได้อย่างมั่นคง และช่วยเหลือผู้ประกอบการที่ต้องการเงินทุนในการพัฒนาสินค้าและบริการให้เติบโตเชิงพาณิชย์ พร้อมแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งในและต่างประเทศ เช่น

(1) กองทุนพัฒนาผู้ประกอบการเทคโนโลยีและนวัตกรรม (TED Fund) เป็นหน่วยงานภายใต้กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

(2) สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (NIA) เป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม

(3) สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล (DEPA) เป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

(4) สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (NSTDA) เป็นหน่วยงานในกำกับของกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม

(5) หน่วยบริหารและจัดการทุนด้านการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (บพข.) เป็นหน่วยงานภายใต้การกำกับของสำนักงานนโยบายการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรมแห่งชาติ

รายชื่อข้างต้นเป็นเพียงตัวอย่างบางส่วนของหน่วยงานภาครัฐที่มีภารกิจส่งเสริมศักยภาพผู้ประกอบการทั้งด้านทุนและองค์ความรู้ ตลอดจนสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และผู้ประกอบการ เพื่อการพัฒนาและการเติบโตที่ยั่งยืน

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Smith and Miner (1984) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มผู้ประกอบการกับกลุ่มผู้ที่ประกอบอาชีพอื่นๆ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จและเติบโตในการดำเนินธุรกิจ จะมีความต้องการใส่ใจในความสำเร็จสูง เมื่อเทียบกับกลุ่มผู้ที่ทำอาชีพอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญ

Brush C.G. (1992) ได้ทำการศึกษาอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเติบโตของผู้ประกอบการหญิง และพบว่าโดยผู้ชายประสบความสำเร็จในการเติบโตมากกว่าผู้หญิง เนื่องจากผู้ประกอบการหญิงมีความคาดหวังเกี่ยวกับธุรกิจของตนในระดับต่ำ ให้ความสำคัญกับความมั่นคงทางธุรกิจมากกว่าการเติบโตอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้โอกาสเติบโตเป็นผลมาจากข้อจำกัดตามสถานการณ์ ซึ่งเป็นผลมาจากทัศนคติ วิธีคิด ค่านิยมที่วางไว้ รวมถึงขาดการเข้าถึงแหล่งเงินทุน

Keyser, Kruif and Frese (2000) ได้ทำการศึกษาและพบว่า ความมีนวัตกรรมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จและการเติบโตของผู้ประกอบการ และมีความสอดคล้องว่าผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จเป็นผู้ริเริ่มในสถานการณ์ที่ผู้อื่นไม่ทำ มีความเต็มใจที่จะทำตามความคิดที่แตกต่างจากผู้อื่นที่ไม่ใช่ผู้ประกอบการ เพราะผู้คนส่วนใหญ่มักจะมีแนวคิดที่ดีแต่ไม่สามารถกระทำตามความคิดนั้นได้

Watson (2007) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเครือข่ายและผลการดำเนินงานของ SME โดยวัดได้จากความอยู่รอด ความเติบโต และผลตอบแทนต่อการลงทุน พบว่าเครือข่ายมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการอยู่รอดและการเจริญเติบโตของธุรกิจและผู้ประกอบการ สรุปได้ว่าเครือข่ายมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จของธุรกิจทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยเฉพาะภายในโลกโลกาภิวัตน์ที่เป็นทั้งโอกาสและความท้าทาย ดังนั้นการที่ผู้ประกอบการมีเครือข่ายถือ

ถือว่าเป็นหนึ่งในระบบนิเวศของการดำเนินธุรกิจจะทำให้เกิดความได้เปรียบในการแข่งขัน และส่งผลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการ

Terrence C. Sebor, Sang M. Lee และ Sukasame (2008) ได้ทำการศึกษาปัจจัยแห่งความสำเร็จที่สำคัญสำหรับผู้ประกอบการ E-Commerce : กรณีศึกษาของประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านความใส่ใจในความสำเร็จ และความเป็นตัวเอส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของธุรกิจและการเติบโตของผู้ประกอบการ ส่วนปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านความกล้าเสี่ยง และการตอบสนองของบริการ E-Service ไม่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของธุรกิจและการเติบโตของผู้ประกอบการ

Qian Ye (2018) ได้ทำการศึกษาผลกระทบระหว่างผู้ประกอบการที่มีความชำนาญและทรัพยากรต่อธุรกิจ Startup ที่เกิดใหม่ ด้วยการสำรวจข้อมูลที่รวบรวมจากบริษัทวิจัย Kauffman ภายในปี 2005-2012 จากผลการศึกษาปรากฏว่าทรัพยากรทางการเงินส่งผลกระทบต่อโอกาสในการทำธุรกิจของผู้ประกอบการ Startup มากกว่าธุรกิจขนาดใหญ่ในระยะเริ่มต้น เช่นเดียวกับการมีแรงงานที่มีความทักษะความชำนาญในอุตสาหกรรมมีผลต่อการสร้างกำไรให้แก่ธุรกิจและการเติบโตของผู้ประกอบการ

ชื่นจิตร อังวรารวงศ์ และนงศนิตย์ จันทร์จรัส (2546) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย พบว่าปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย พิจารณาในด้านสถาบันการเงิน ปัญหาที่พบในระดับมาก ได้แก่ ปัญหาด้านการต้องการหลักทรัพย์ในการค้ำประกัน เงื่อนไขในการให้สินเชื่อยุ่งยาก และระยะเวลาในการขอสินเชื่อยาวนาน สำหรับผู้ประกอบการ SMEs ได้แก่ ปัญหาด้านการต้องการหลักทรัพย์ในการค้ำประกัน เนื่องจากขาดความน่าเชื่อถือ ขาดประสบการณ์ในธุรกิจ ด้านภาครัฐปัญหาที่พบบ่อย ได้แก่ มาตรการในการกระตุ้นให้สถาบันการเงินปล่อยสินเชื่อ แนวทางในการแก้ไขของภาครัฐ ควรลดเงื่อนไขและขั้นตอนในการปล่อยสินเชื่อ การให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการ รวมถึงการเพิ่มเติมแหล่งเงินทุนในการสนับสนุนให้แก่ผู้ประกอบการที่ไม่ใช่จากสถาบันการเงิน อาจจะมาจากรองการของภาครัฐหรือจากนโยบายต่างๆ เพื่อให้ผู้ประกอบการใหม่ๆ สามารถประสบความสำเร็จในการก่อตั้งธุรกิจ

พัชฎาภรณ์ พุงไพศาล (2549) ได้ทำการศึกษาเรื่องศักยภาพของผู้ประกอบการ อำเภอเมืองเชียงใหม่ ในการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้ทฤษฎีศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการที่เติบโตและประสบความสำเร็จ ผลจากการศึกษาพบว่าเพศ มีผลต่อศักยภาพและการเติบโตของผู้ประกอบการ โดยส่วนใหญ่ผู้ประกอบการอำเภอเมืองส่วน

ใหญ่เป็นเพศหญิง สมรสแล้ว จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งจะมีศักยภาพและการเติบโตเป็นผู้ประกอบการสูง

อรการ พุฒิกาสพาณิช (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่องบุคลิกภาพทางอารมณ์ บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จในการประกอบการของผู้ประกอบการธุรกิจอาหารแช่แข็งกลุ่มผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ทางบุคลิกภาพทางอารมณ์ บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จในการประกอบการ รวมทั้งสมการพยากรณ์ความสำเร็จในการประกอบการ ผลจากการศึกษาพบว่าทางด้านเพศส่วนใหญ่ผู้ประกอบการเป็นเพศชายมากกว่า เนื่องมาจากลักษณะงานที่เป็นงานค่อนข้างหนัก ด้านการศึกษาผู้ประกอบการส่วนใหญ่จบการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีความชำนาญในระดับปานกลาง แม้จะมีความแตกต่างในด้านของเพศ อายุ ระดับการศึกษาของผู้ประกอบการ แต่โอกาสประสบความสำเร็จและการเติบโตก็มีเท่าเทียมกัน ด้านบุคลิกภาพของการเป็นผู้ประกอบการเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากผู้ประกอบการในธุรกิจนี้จะประสบความสำเร็จจะต้องมีความใส่ใจในความสำเร็จสูง และมีความกล้าเสี่ยงในระดับที่ยอมรับได้

พิมพ์ชญาณ์ แจ่มใสศรี (2554) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยแห่งความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจร้านค้าวัสดุและอุปกรณ์ก่อสร้างในเขตชุมชน กรณีศึกษา อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยแห่งความสำเร็จ คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อความสำเร็จทางการประกอบธุรกิจ และเพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคตลอดแนวทางแก้ไข จากการศึกษาพบว่าผู้ประกอบการร้านค้าวัสดุและอุปกรณ์ก่อสร้างมีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจอยู่ในระดับมากในด้านลูกค้า และด้านยอดขายและด้านผลกำไรอยู่ในระดับปานกลาง ในด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก และเมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจที่มีเพศ จำนวนเงินลงทุนเริ่มต้นธุรกิจและจำนวนลูกจ้างในธุรกิจแตกต่างกัน มีระดับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจทั้งในภาพรวมและรายได้ที่ไม่แตกต่างกัน ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ระดับการศึกษาและระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจที่แตกต่างกัน มีระดับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจทั้งในภาพรวมและทุกๆ ด้าน ทั้งด้านลูกค้า ด้านยอดขายและด้านผลกำไร ที่แตกต่างกัน

วิมพิภา เกตุเทียน (2556) ได้ทำการศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลาง ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนิน

ธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลาง มีจำนวน 6 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านบุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านความมีนวัตกรรม ปัจจัยด้านความกล้าเสี่ยง ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ ปัจจัยด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ และปัจจัยด้านใส่ใจในความสำเร็จ

เชมกร ไชยประสิทธิ์ และอรพิน สันติธีรากุล (2560) ได้ทำการศึกษาและวิจัยเรื่องการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการระหว่างประเทศไทยกับหมู่เกาะ Azores ประเทศโปรตุเกส โดยทำการวิจัยจากข้อมูลและการสัมภาษณ์ผู้บริหารองค์กรที่ทำงานให้ด้านการพัฒนาผู้ประกอบการของประเทศไทยและผู้บริหารโปรตุเกส โดยใช้ตัวแบบในการพัฒนาผู้ประกอบการ 5 ด้านของ Dabson ผลการวิจัยพบว่า ทั้งประเทศไทยและหมู่เกาะ Azores มีลักษณะเดียวกันในปัจจัยด้านการศึกษา ผู้ประกอบการของสถาบันการศึกษาและการให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิคต่อผู้ประกอบการ การเข้าถึงแหล่งเงินทุน ในหมู่เกาะ Azores มีจุดแข็งในด้านการสร้างเครือข่าย ซึ่งแตกต่างจากประเทศไทยซึ่งขาดการสร้างเครือข่ายและประสบการณ์ในการส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการ

ณภัทร ทิพย์ศรี และคนอื่นๆ (2560) ได้ทำการศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในจังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่าความสามารถของการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่มีความสามารถด้านบุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ด้านความกล้าเสี่ยง และความสามารถในการดำเนินธุรกิจแบบเชิงรุก ตามลำดับ โดยความสามารถการเป็นผู้ประกอบการทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ด้านความกล้าเสี่ยงความมีนวัตกรรม และความสามารถในการแข่งขันเชิงรุก มีความสัมพันธ์ในทิศทางเชิงบวกกับความสำเร็จของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

วิไล พึ่งผล และนรินทร์ สังข์รักษา (2561) ได้ทำการศึกษาเรื่องถอดรหัสการประกอบธุรกิจสตาร์ทอัพของไทยยุค 4.0 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจ Startup มีแนวทางการทำธุรกิจโดยจะต้องมีความเป็นผู้นำทางด้านนวัตกรรมด้วยการสร้างความโดดเด่นและแตกต่าง นำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการเพิ่มกำลังการผลิตและลดต้นทุน ใช้ประโยชน์จากสื่อสังคมในการขยายฐานลูกค้าและสร้างความน่าเชื่อถือ และต้องพึ่งพาอาศัยระบบนิเวศในการประกอบธุรกิจทั้งในประเทศและต่างประเทศ ส่วนในด้านของการช่วยเหลือจากรัฐบาลนั้นควรได้รับการสนับสนุนมากขึ้น ทั้งในดำนนโยบายภาครัฐ การสนับสนุนเงินทุน การส่งเสริมในการเพิ่มทักษะและความรู้ รวมไปถึงการให้คำปรึกษา และในด้านการดำเนินธุรกิจนั้นจะต้องผูกขาดสินค้าด้วยการจดสิทธิบัตร ต้องสร้างผลิตภัณฑ์ที่สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

สวลี วงศ์ไชยา (2561) ได้ทำการศึกษาอิทธิพลของกลยุทธ์ธุรกิจและคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ส่งผลต่อความสำเร็จในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล คุณลักษณะของผู้ประกอบการและกลยุทธ์ธุรกิจที่ส่งผลต่อความสำเร็จ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีดังนี้ เพศ โดยพบว่าเพศหญิงมีโอกาสประสบความสำเร็จและเติบโตมากกว่าเพศชาย อายุ ความมั่นใจในตนเอง กลยุทธ์ระดับองค์กร ความอดทน รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของกิจการ ระยะเวลาในการดำเนินกิจการ ความคิดเชิงนวัตกรรม กลยุทธ์ระดับธุรกิจ เงินลงทุน ความต้องการความสำเร็จ ขนาดของกิจการ และตำแหน่ง

สมบพ แก้วเชื้อ, บัณฑิต ผังนิรันดร์ และธนพล ก่อฐานะ (2562) ได้ทำการศึกษาความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจออนไลน์ในยุคดิจิทัล ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการเทคโนโลยีสารสนเทศ ประกอบด้วย ความคิดสร้างสรรค์ ความซื่อสัตย์ ความมุ่งมั่น ความเชื่อมั่น และการกระหายความสำเร็จ สามารถทำให้ลูกค้าเกิดความเชื่อมั่นและมีความไว้วางใจ ซึ่งปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการดังกล่าวมีอิทธิพลต่อความสำเร็จและการเติบโตของผู้ประกอบการและธุรกิจ

ปัทมา อินทรจันทร์ และ พุฒิปา ธีระธัญศิริกุล (2562) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยแห่งความสำเร็จด้านผู้ประกอบการของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อศึกษาวิจัยปัจจัยแห่งความสำเร็จด้านผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยจากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ทำให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จประกอบด้วย ปัจจัย 5 ปัจจัย ได้แก่ บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ประสิทธิภาพการทำงาน ทักษะการบริหารจัดการ ความพร้อมของเงินทุน และระดับการศึกษา

มลทิพย์ บำรุงกิจ และ นพดล พันธุ์พานิช (2564) ได้ทำการศึกษาเรื่องสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ความเป็นผู้ประกอบการและปัจจัยกำหนด ที่มีผลต่อความได้เปรียบในการแข่งขันของเครือข่ายวิสาหกิจอุตสาหกรรมเซรามิกส์ ลำปาง โดยผู้วิจัยได้พบว่าปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ความเป็นผู้ประกอบการ เครือข่ายธุรกิจ นวัตกรรม และความได้เปรียบในการแข่งขัน ทุกปัจจัยมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ในด้านของความพร้อมของทรัพยากร นโยบายของรัฐบาลที่ส่งผลให้ธุรกิจต้องมีการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง และในด้านของความเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งแสดงออกมาผ่านพฤติกรรมของบุคคลไม่ว่าจะเป็นการกล้าเผชิญกับความเสี่ยง มีความคิดสร้างสรรค์ แสวงหาโอกาสทางธุรกิจ และความได้เปรียบทางการแข่งขันเชิงการสร้างความแตกต่างของผลิตภัณฑ์

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้ว พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ นำปัจจัยเชิงระบบนิเวศ และปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ มาใช้เป็นตัวแปรในการวิจัยเพียงบางตัวเท่านั้น ยังไม่ม้งานวิจัยใดที่นำปัจจัยทั้งหมดเหล่านี้มาใช้เป็นตัวแปรในการวิจัยร่วมกัน ทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็น ช่องว่างของงานวิจัย และได้เติมเต็มช่องว่างเหล่านั้น นอกจากนี้งานวิจัยบางชิ้นได้มีการใช้ ตัวแปรที่คล้ายกันจริงแต่ไม่ได้ครอบคลุมการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย: กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งปัจจุบันผู้ประกอบการในประเทศไทยมีแนวโน้มเติบโตสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง และทางภาครัฐมีนโยบายในการสนับสนุนแหล่งเงินทุน สำหรับผู้ที่ต้องการประกอบธุรกิจ ทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นโอกาสและเห็นความสำคัญในการทำการวิจัย เรื่องนี้ขึ้นมา

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย: กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการในประเทศไทย ที่มีอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการทำธุรกิจไม่ต่ำกว่า 2 ปี โดยได้รับทุนจากหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งผู้วิจัยไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ผู้ประกอบการในประเทศไทย ที่มีอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการทำธุรกิจไม่ต่ำกว่า 2 ปี โดยได้รับทุนจากหน่วยงานภาครัฐ เนื่องจากผู้วิจัยไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ดังนั้น ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจึงได้มาจากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณ ในกรณีที่ ไม่ทราบจำนวนประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยยอมให้มีค่าคลาดเคลื่อนได้ 0.05 (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2546) ได้ขนาดตัวอย่าง 385 ตัวอย่าง คำนวณได้ดังนี้

$$n = \frac{z^2(p)(q)}{e^2}$$

เมื่อ	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ
	P	แทน	ความน่าจะเป็นของจำนวนประชากร

Z	แทน	ZScore ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%
E	แทน	ระดับความคลาดเคลื่อน

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ กำหนดค่าความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 ดังนั้น $Z = 1.96$ กรณีไม่ทราบค่า q แต่เนื่องจากว่า pq มีค่าสูงสุดเมื่อ $p = 0.5$ (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2546) จากสูตรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น $Z = 1.96$ และกำหนด $e = 0.05$

แทนค่าในสูตร

$$n = \frac{(1.96)^2(0.5)(0.5)}{(0.05)^2}$$

$$n = 384.16 \approx 385$$

ดังนั้นขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้เท่ากับ 385 ตัวอย่าง เพิ่มสำรองกรณีเก็บแบบสอบถามไม่ครบและไม่สมบูรณ์ อีก 15 ตัวอย่าง รวมทั้งหมด 400 ตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

1. การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยผู้วิจัยทำการเจาะจงผู้ประกอบการในประเทศไทย ที่มีอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการทำธุรกิจไม่ต่ำกว่า 2 ปี โดยได้รับทุนจากหน่วยงานภาครัฐ ผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถามออนไลน์ผ่าน Google Form และส่งให้แก่ผู้ประกอบการตามรายชื่อในฐานข้อมูลทางอีเมล พร้อมประสานผู้ประกอบการให้ช่วยเผยแพร่แบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างเพิ่มเติม รวมถึงขอความร่วมมือจากหน่วยงานให้ทุนจากภาครัฐ เช่น กองทุนพัฒนาผู้ประกอบการเทคโนโลยีและนวัตกรรม (TED Fund) และสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (NIA) เพื่อช่วยเผยแพร่แบบสอบถามไปยังผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากภาครัฐ

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลการวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการรวบรวมข้อมูล ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในลักษณะของภาษาที่เข้าใจง่าย โดยจัดลำดับเนื้อหาแบบสอบถามให้ครอบคลุมข้อมูลที่ต้องการ โดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเพื่อคัดกรองกลุ่มเป้าหมาย

1. ท่านเคยได้รับทุนสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐใช่หรือไม่
 - 1.1 เคย
 - 1.2 ไม่เคย (จบแบบสอบถาม)
2. ท่านอายุ 21 ปี ขึ้นไป ใช่หรือไม่
 - 2.1 ใช่
 - 2.2 ไม่ใช่ (จบแบบสอบถาม)
3. ท่านดำเนินธุรกิจมาแล้วมาแล้วมากกว่า 2 ปี ใช่หรือไม่
 - 3.1 ใช่
 - 3.2 ไม่ใช่ (จบแบบสอบถาม)

ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล

1. เพศ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal sale)
 - 1.1 ชาย
 - 1.2 หญิง
2. อายุ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale) โดยมีเกณฑ์ในการคำนวณอายุ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอินเตอร์ภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{41 - 21}{5} \\ &= 4 \end{aligned}$$

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ จึงได้ช่วงอายุดังกล่าวเป็นเกณฑ์ในการกำหนดช่วงอายุ

- 2.1 21 - 25 ปี
- 2.2 26 - 30 ปี
- 2.3 31 - 35 ปี
- 2.4 36 - 40 ปี
- 2.5 41 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal sale)

3.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี

3.2 ปริญญาตรี

3.3 สูงกว่าปริญญาตรี

4. ประสบการณ์ในการทำธุรกิจ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

4.1 2 - 4 ปี

4.2 5 - 7 ปี

4.3 8 - 10 ปี

4.4 มากกว่า 10 ปีขึ้นไป

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามปัจจัยเชิงระบบนิเวศ โดยใช้แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Likert scale questions) มีจำนวน 10 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. แรงงานที่มีทักษะ	มีจำนวน 2 ข้อ
2. ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคโนโลยี	มีจำนวน 2 ข้อ
3. การเข้าถึงตลาด	มีจำนวน 2 ข้อ
4. การระดมทุน	มีจำนวน 2 ข้อ
5. สมรรถนะ	มีจำนวน 2 ข้อ

โดยที่แต่ละคำถามแบ่งระดับปัจจัยเชิงระบบนิเวศออกเป็น 5 ระดับ ซึ่งเป็นการวัดข้อมูลแบบอันตรภาคชั้น (Interval Scale) และได้กำหนดค่าของการประเมิน โดยมีเกณฑ์ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	เห็นด้วยน้อยที่สุด	1
	ด้วยน้อย	2
	เห็นด้วยปานกลาง	3
	เห็นด้วยมาก	4
	เห็นด้วยมากที่สุด	5

การอภิปรายผลการวิจัยของลักษณะแบบสอบถามที่ใช้วัดระดับการวัดข้อมูลอันตรภาค
ชั้น (Interval Scale) ผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ยในการอภิปรายผล โดยคำนวณได้ดังนี้ (กัลยา วาณิชย
ปัญญา, 2545)

$$\begin{aligned}\text{Interval} &= \frac{\text{Range(R)} - 1}{\text{Class (C)}} \\ &= \frac{5-1}{5} \\ &= 0.8\end{aligned}$$

ดังนั้น จึงสามารถกำหนดเกณฑ์เฉลี่ยของระดับปัจจัยเชิงระบบนิเวศได้ดังนี้

เกณฑ์คะแนนเฉลี่ยของระดับปัจจัยเชิงระบบนิเวศ

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80 หมายถึง ระบบนิเวศไม่ดียังมาก

คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60 หมายถึง ระบบนิเวศไม่ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40 หมายถึง ระบบนิเวศปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20 หมายถึง ระบบนิเวศดี

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00 หมายถึง ระบบนิเวศดีมาก

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้แบบสอบถามมาตรา
ส่วนประมาณค่า (Likert scale questions) มีจำนวน 18 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้

1. บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ	มีจำนวน 3 ข้อ
2. ความมีนวัตกรรม	มีจำนวน 3 ข้อ
3. ความกล้าเสี่ยง	มีจำนวน 3 ข้อ
4. ความก้าวร้าวในการแข่งขัน	มีจำนวน 3 ข้อ
5. ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้	มีจำนวน 3 ข้อ
6. ความใส่ใจในความสำเร็จ	มีจำนวน 3 ข้อ

โดยที่แต่ละคำถามแบ่งคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ 5 ระดับ ซึ่งเป็นการวัดข้อมูล
แบบอันตรภาคชั้น (Interval Scale) และได้กำหนดค่าของการประเมิน โดยมีเกณฑ์ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	เห็นด้วยน้อยที่สุด	1
	เห็นด้วยน้อย	2
	เห็นด้วยปานกลาง	3
	เห็นด้วยมาก	4

เห็นด้วยมากที่สุด

5

การอภิปรายผลการวิจัยของลักษณะแบบสอบถามที่ใช้วัดระดับการวัดข้อมูลอันตรภาค
ชั้น (Interval Scale) ผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ยในการอภิปรายผล โดยคำนวณได้ดังนี้ (กัลยา วาณิชย
บัญชา, 2545)

$$\begin{aligned}\text{Interval} &= \frac{\text{Range(R)} - 1}{\text{Class (C)}} \\ &= \frac{5-1}{5} \\ &= 0.8\end{aligned}$$

ดังนั้น จึงสามารถกำหนดเกณฑ์เฉลี่ยของคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ได้ดังนี้

เกณฑ์คะแนนเฉลี่ยของคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80 หมายถึง คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการน้อยที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60 หมายถึง คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40 หมายถึง คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20 หมายถึง คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00 หมายถึง คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย โดยใช้
แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Likert scale questions) มีจำนวน 1 ข้อ คือ เมื่อเทียบกับ
ปีที่แล้ว อัตราการเติบโตของธุรกิจในปีนี้เป็นอย่างไร โดยแบ่งระดับอัตราการเติบโตของธุรกิจ
ออกเป็น 5 ระดับ ซึ่งเป็นการวัดข้อมูลแบบอันตรภาคชั้น (Interval Scale) และได้กำหนดค่าของ
การประเมิน โดยมีเกณฑ์ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	เติบโตน้อยลงอย่างมาก	1
	เติบโตน้อยลง	2
	เติบโตเท่าเดิม	3
	เติบโตขึ้น	4
	เติบโตขึ้นอย่างมาก	5

การอภิปรายผลการวิจัยของลักษณะแบบสอบถามที่ใช้วัดระดับการวัดข้อมูลอันตรภาค
ชั้น (Interval Scale) ผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ยในการอภิปรายผล โดยคำนวณได้ดังนี้ (กัลยา วาณิชย
บัญชา, 2545)

$$\begin{aligned}\text{Interval} &= \frac{\text{Range(R)} - 1}{\text{Class (C)}} \\ &= \frac{5-1}{5} \\ &= 0.8\end{aligned}$$

ดังนั้น จึงสามารถกำหนดเกณฑ์เฉลี่ยของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทยได้
ดังนี้

เกณฑ์คะแนนเฉลี่ยของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80 หมายถึง เติบโตน้อยมาก

คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60 หมายถึง เติบโตน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40 หมายถึง เติบโตปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20 หมายถึง เติบโตมาก

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00 หมายถึง เติบโตมากที่สุด

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้คือ แบบสอบถามซึ่งมีขั้นตอน
การสร้างเครื่องมือตามลำดับต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของ
ผู้ประกอบการในประเทศไทย เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. สร้างแบบสอบถาม โดยอาศัยกรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคล
ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ และคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ
3. นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ได้ ไปขอคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์
และขอคำแนะนำในการแก้ไข ปรับปรุงข้อความเพื่อให้อ่านแล้วมีความเข้าใจง่ายและชัดเจนตาม
ความมุ่งหมายของการวิจัย
4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์
เพื่อพิจารณาและตรวจสอบให้ได้ข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรง ในการวัดข้อมูลตรงตาม
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน เพื่อนำไปทดสอบหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของครอนบัค (Cronbachs' alpha Coefficient) (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2550:34) ค่าอัลฟาที่ได้จะแสดงถึงระดับความคงที่ของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง $0 < \alpha < 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 แสดงว่ามีค่าความเชื่อมั่นสูง โดยควรมีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.7 ขึ้นไป (เกียรติสุดา ศรีสุข, 2552:144)

ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามได้ผลดังนี้

1. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านปัจจัยเชิงระบบนิเวศ

1.1 แรงงานที่มีทักษะ	เท่ากับ 0.802
1.2 ประสิทธิภาพของประเทศที่มีเทคโนโลยี	เท่ากับ 0.729
1.3 การเข้าถึงตลาด	เท่ากับ 0.821
1.4 การระดมทุน	เท่ากับ 0.741
1.5 สมรรถนะ	เท่ากับ 0.742

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ

2.1 บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ	เท่ากับ 0.764
2.2 ความมีนวัตกรรม	เท่ากับ 0.768
2.3 ความกล้าเสี่ยง	เท่ากับ 0.716
2.4 ความก้าวร้าวในการแข่งขัน	เท่ากับ 0.715
2.5 ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้	เท่ากับ 0.800
2.6 ความใส่ใจในความสำเร็จ	เท่ากับ 0.779

6. จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ แล้วนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ มีการกำหนดแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ได้จากการใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ตัวอย่าง
2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้จากการศึกษาค้นคว้า จากหนังสือ บทความ วิทยานิพนธ์ วารสาร เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตเพื่อ ประกอบการสร้างแบบสอบถาม

4. การจัดการข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับคำตอบแล้วมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางการวิจัย โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) โดยการตรวจสอบความสมบูรณ์ในการตอบแบบสอบถามและคัดแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก โดยคัดเลือกเฉพาะที่สมบูรณ์เท่านั้น
2. การลงรหัส (Coding) นำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสตามที่ได้กำหนดรหัสไว้ล่วงหน้า
3. การประมวลผลข้อมูล ข้อมูลที่ลงรหัสแล้วจะนำมาประมวลผลข้อมูล ซึ่งใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางการวิจัย เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
 - 4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
 - 4.2 การวิเคราะห์สถิติโดยใช้ข้อมูลเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) ได้แก่ ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อใช้อธิบายข้อมูลประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2550:52)

$$P = \frac{f \cdot 100}{n}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงให้เป็นร้อยละ
	n	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลในด้านต่างๆ โดยใช้สูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546:39)

$$\bar{X} = \frac{\sum x_1}{n}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x_1$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลในด้านต่างๆ โดยใช้สูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546:39)

$$S. D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$n \sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ด้วยยกกำลังสอง
	$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกด้วยกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

2. สถิติที่ใช้หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach's alpha Coefficient) ค่าอัลฟาที่ได้จะแสดงถึงระดับ

ความคงที่ของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง $0 < \alpha < 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 แสดงว่ามีค่าความเชื่อมั่นสูง โดยใช้สูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2553:445)

$$\alpha = \frac{k\overline{\text{Covariance}}/\overline{\text{Variance}}}{1 + (k - 1)\overline{\text{Covariance}}/\overline{\text{Variance}}}$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในส่วนที่กำหนด
	k	แทน	จำนวนคำถามของแบบสอบถาม
	$\overline{\text{Covariance}}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนระหว่างคำถามต่างๆ
	$\overline{\text{Variance}}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนของคำถามผลลัพธ์

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมุติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประชากร 2 กลุ่ม โดยใช้สูตร t-test Independent ในการทดสอบ t-test หากค่าแปรปรวนของข้อมูลเท่ากันทุกกลุ่ม ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย Equal Variances assumed และถ้าค่าแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากันทุกกลุ่ม ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย Equal Variances not assumed โดยจะทำการทดสอบค่าแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อนโดยใช้ Levene's test (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2541:162)

3.1.1 กรณีค่าความแปรปรวนทั้ง 2 กลุ่มไม่เท่ากัน ($s_1^2 \neq s_2^2$) โดยใช้สูตรดังนี้

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

โดยที่

$$df = \frac{\left[\frac{s_1^2}{n_1} - \frac{s_2^2}{n_2} \right]^2}{\frac{\left[\frac{s_1^2}{n_1} \right]^2}{n_1 - 1} + \frac{\left[\frac{s_2^2}{n_2} \right]^2}{n_2 - 1}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
	$\bar{x}_1$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	$\bar{x}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	s_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	s_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	df	แทน	องศาอิสระ (degree of freedom)

สูตรดังนี้

3.1.2 กรณีค่าความแปรปรวนทั้ง 2 กลุ่มเท่ากัน ($s_1^2 = s_2^2$) โดยใช้

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{(n_1-1)s_1^2 + (n_2-1)s_2^2}{n_1+n_2-2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
	$\bar{x}_1$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	$\bar{x}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	s_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	s_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	df	แทน	องศาอิสระ (degree of freedom)

3.2 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประชากรที่มากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance : One-way ANOVA) ใช้ในกรณีที่ความแปรปรวนเท่ากัน (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2544:175)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าแจกแจงที่ใช้พิจารณาในการ F-distribution
	MS_b	แทน	ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_w	แทน	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม

$$MS_b = \frac{SS_b}{(k-1)}$$

$$MS_w = \frac{SS_w}{(n-k)}$$

เมื่อ	SS_b	แทน	ผลรวมของกำลังสองระหว่างสองกลุ่ม
	SS_w	แทน	ผลรวมของกำลังสองภายในกลุ่ม
	k	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	n	แทน	จำนวนสมาชิกทั้งหมด
	(k - 1)	แทน	degree of freedom สำหรับการแปรผันระหว่างกลุ่ม (df_b)
	(n - k)	แทน	degree of freedom สำหรับการแปรผันภายในกลุ่ม (df_w)

กรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 หรือระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยใช้สูตรตามวิธี Least Significant Difference (LSD) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (กัลยา วาณิชย์ บัญชา, 2546:258)

$$LSD = t_{1-\alpha/2;n-k} \sqrt{MSD \left[\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right]}$$

เมื่อ	$t_{1-\alpha/2;n-k}$	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบ t-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และตำแหน่งความเป็นอิสระภายในกลุ่ม
	MSD	แทน	ค่าแปรปรวนภายในกลุ่ม (MS_w)

n_i	แทน	จำนวนข้อมูลของกลุ่ม i
n_j	แทน	จำนวนข้อมูลของกลุ่ม j

3.3 การวิเคราะห์ Brown-Forsythe (β) ใช้ในการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประชากรที่มากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป ใช้ในกรณีความแปรปรวนไม่เท่ากัน (Hartung, 2001:300) สามารถเขียนได้ดังนี้

$$\beta = \frac{MS_B}{MS_W}$$

โดยค่า $MS_W = \sum_{i=1}^k \left(1 - \frac{n_j}{N}\right) s_i^2$

เมื่อ	β	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน Brown-Forsythe
	MS_B	แทน	ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม (Mean Square between Group)
	MS_W	แทน	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Square within Group) สำหรับ Brown-Forsythe
	k	แทน	จำนวนกลุ่มของตัวอย่าง
	n_j	แทน	จำนวนตัวอย่างของกลุ่ม j
	N	แทน	ขนาดของประชากร
	s_i^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ i

กรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 หรือระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยใช้สูตรตามวิธี Dunnett's เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยประชากร (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2544:333)

สูตรการวิเคราะห์ผลต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ Dunnett's (Keppel, 1982:153-155) สามารถเขียนได้ดังนี้

$$\overline{d_D} = \frac{q_D \sqrt{s(MS_s / A)}}{\sqrt{s}}$$

เมื่อ	$\bar{d}_D$	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน Dunnett Test
	q_D	แทน	ค่าจากตาราง Critical Values of the Dunnett Test
	$MS_{S/A}$	แทน	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม
	S	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

3.4 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) แบบ Enter Regression ในการทดสอบสมมติฐาน เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Independent Variable) และตัวแปรตาม (Dependent Variable)

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \dots + e; i = 1, 2, \dots, n$$

โดยที่	Y_i	คือ	ตัวแปรตาม (Dependent Variable)
	X	คือ	คะแนนพยากรณ์ของตัวแปรตาม
	β_0	คือ	ค่าคงที่ของสมการถดถอย
	e	คือ	ความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นจากตัวอย่างระหว่างค่าจริงและค่าที่ได้จากสมการ Y
	β_1	คือ	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (Regression Coefficient) ของตัวแปรอิสระ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย: กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา (t-distribution)
df	แทน	ขั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา (F-distribution)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Freedom)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean Square)
H_0	แทน	สมมติฐานหลัก
H_1	แทน	สมมติฐานรอง
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
p-value	แทน	ระดับความสำคัญทางสถิติจากการทดสอบสมมติฐาน
B	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระ
VIF	แทน	ค่าความแปรปรวนของตัวแปร เป็นความสัมพันธ์ของตัวแปร x ตัวหนึ่ง โดยการถดถอยบนตัวแปร x อื่นๆ
Tolerance	แทน	ค่าการทดสอบว่าอำนาจการพยากรณ์มาจากตัวแปรอิสระตัวอื่นหรือไม่

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้นำเสนอผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 5 ส่วนตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำธุรกิจ

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยเชิงระบบนิเวศ

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ผู้ประกอบการที่มีปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำธุรกิจ ที่แตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ประกอบด้วย แรงงานที่มีทักษะ ประสบการณ์ของประเทศไทยที่มีเทคโนโลยี การเข้าถึงตลาด การระดมทุน และสมรรถนะ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

สมมติฐานที่ 3 คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความก้าวร้าวในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอ และใส่ใจในการเรียนรู้ และความใส่ใจในความสำเร็จ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และ ประสบการณ์ในการทำธุรกิจ โดยแสดงผลการวิเคราะห์เป็นจำนวนและร้อยละ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล

ปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	217	54.25
หญิง	183	45.75
รวม	400	100.00
อายุ		
21 - 25 ปี	29	7.25
26 - 30 ปี	105	26.25
31 - 35 ปี	114	28.50
36 - 40 ปี	63	15.75
41 ปีขึ้นไป	89	22.25
รวม	400	100.00
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	7	1.75
ปริญญาตรี	175	43.75
สูงกว่าปริญญาตรี	218	54.50
รวม	400	100.00
ประสบการณ์ในการทำธุรกิจ		
2 - 4 ปี	169	42.25
5 - 7 ปี	120	30.00
8 - 10 ปี	41	10.25
มากกว่า 10 ปีขึ้นไป	70	17.50
รวม	400	100.00

จากตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 400 คน จำแนกเป็นความถี่ และค่าร้อยละ พบว่า

เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 54.25 รองลงมา คือ เพศหญิง จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 45.75

อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 31 – 35 ปี จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 28.50 รองลงมา มีอายุ 26 - 30 ปี จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.25 อายุ 41 ปีขึ้นไป จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.25 อายุ 36 - 40 ปี จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 15.75 และอายุ 21 - 25 ปี จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.25 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 218 คน คิดเป็นร้อยละ 54.50 รองลงมา มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 43.75 และมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.75

ประสบการณ์ในการทำธุรกิจ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจอยู่ที่ 2 - 4 ปี จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.25 รองลงมา 5 – 7 ปี จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 มากกว่า 10 ปีขึ้นไป จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.50 และ 8 – 10 ปี จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.25 ตามลำดับ

เนื่องจากผู้ตอบแบบสอบถามด้านระดับการศึกษา ในบางกลุ่มมีจำนวนน้อย ผู้วิจัยจึงได้ทำการรวมกลุ่มข้อมูลเพื่อใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ด้านระดับการศึกษา

ปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี / ปริญญาตรี	182	45.50
สูงกว่าปริญญาตรี	218	54.50
รวม	400	100.00

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านระดับการศึกษา จำนวน 400 คน จำแนกเป็นความถี่ และค่าร้อยละ พบว่า

ระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 218 คน คิดเป็นร้อยละ 54.50 รองลงมา มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี / ปริญญาตรีจำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 45.50

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยเชิงระบบนิเวศ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ประกอบด้วย แรงงานที่มีทักษะ ประสิทธิภาพของประเทศที่มีเทคโนโลยี การเข้าถึงตลาด การระดมทุน และสมรรถนะ โดยแสดงผลเป็นค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยเชิงระบบนิเวศ

ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ	$\bar{x}$	S.D.	ระบบนิเวศ
แรงงานที่มีทักษะ			
1. ท่านคิดว่าประเทศไทยมีแรงงานที่เชี่ยวชาญครอบคลุมทุกกลุ่มอุตสาหกรรม	3.63	.875	ดี
2. ท่านคิดว่าประเทศไทยมีแรงงานที่มีคุณภาพ	3.79	.865	ดี
โดยรวม	3.71	.775	ดี
ประสิทธิภาพของประเทศที่มีเทคโนโลยี			
3. ท่านคิดว่าประเทศไทยมีประสิทธิภาพมากพอในการสนับสนุนผู้ประกอบการให้เติบโต	3.55	.956	ดี
4. ท่านคิดว่าประเทศไทยมีความพร้อมในการผลักดันผู้ประกอบการ	3.63	.928	ดี
โดยรวม	3.59	.878	ดี
การเข้าถึงตลาด			
5. ท่านคิดว่าประเทศไทยมีตลาดที่รองรับผู้ประกอบการรายใหม่ได้เพียงพอ	3.60	.931	ดี
6. ท่านคิดว่าผู้ประกอบการมีโอกาสเข้าถึงกลุ่มลูกค้าได้ง่าย	3.65	1.045	ดี
โดยรวม	3.62	.914	ดี

ตาราง 3 (ต่อ)

ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ	$\bar{x}$	S.D.	ระบบนิเวศ
การระดมทุน			
7. ท่านคิดว่าประเทศไทยสามารถเข้าถึงแหล่ง เงินทุนภาครัฐได้ง่าย	3.64	.971	ดี
8. ท่านคิดว่าหน่วยงานรัฐที่ให้เงินสนับสนุนใน การทำธุรกิจมีจำนวนมากในประเทศไทย	3.33	.971	ปานกลาง
โดยรวม	3.48	.880	ดี
สมรรถนะ			
9. ท่านคิดว่าจำนวนสตาร์ทอัพในประเทศไทยมี การเติบโตอย่างมีประสิทธิภาพ	3.31	.970	ปานกลาง
10. ท่านคิดว่าสตาร์ทอัพไทยมีความสามารถในการ ทำธุรกิจ	3.79	.997	ดี
โดยรวม	3.55	.868	ดี
ด้านปัจจัยเชิงระบบนิเวศโดยรวม	3.59	.654	ดี

จากตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยเชิงระบบนิเวศโดยรวม จำแนกรายชื่อของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า

แรงงานที่มีทักษะ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 3.71 แปลความได้ว่าระบบนิเวศดี โดยรายละเอียดรายข้อพบว่า ประเทศไทยมีแรงงานที่เชี่ยวชาญครอบคลุมทุกกลุ่มอุตสาหกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี และประเทศไทยมีแรงงานที่มีคุณภาพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี

ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคสตาร์ทอัพ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 3.59 แปลความได้ว่าระบบนิเวศดี โดยรายละเอียดรายข้อพบว่า ประเทศไทยมีประสบการณ์มากพอในการสนับสนุนผู้ประกอบการให้เติบโต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี และประเทศไทยมีความพร้อมในการผลักดันผู้ประกอบการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี

การเข้าถึงตลาด มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 3.62 แปลความได้ว่าระบบนิเวศดี โดยรายละเอียดรายข้อพบว่า ประเทศไทยมีตลาดที่รองรับผู้ประกอบการรายใหม่ได้เพียงพอ

มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี และผู้ประกอบการมีโอกาสเข้าถึงกลุ่มลูกค้าได้ง่าย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี

การระดมทุน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 3.48 แปลความได้ว่าระบบนิเวศดี โดยรายละเอียดรายข้อพบว่า ประเทศไทยสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนภาครัฐได้ง่าย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี และหน่วยงานรัฐที่ให้เงินสนับสนุนในการทำธุรกิจมีจำนวนมากในประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ปานกลาง

สมรรถนะ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 3.55 แปลความได้ว่าระบบนิเวศดี โดยรายละเอียดรายข้อพบว่าจำนวนสตาร์ทอัพในประเทศไทยมีการเติบโตอย่างมีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ปานกลาง และสตาร์ทอัพไทยมีความสามารถในการทำธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความก้าวร้าวในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ และความใส่ใจในความสำเร็จ โดยแสดงผลเป็นค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ

คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ	$\bar{x}$	S.D.	คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ
บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ			
1. ท่านมีความเป็นผู้นำ	4.27	.751	มากที่สุด
2. ท่านมีความคิดสร้างสรรค์	4.26	.715	มากที่สุด
3. ท่านสามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว	4.00	.857	มาก
โดยรวม	4.17	.594	มาก

ตาราง 4 (ต่อ)

คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ	$\bar{x}$	S.D.	คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ
ความมีนวัตกรรม			
4. ท่านมีการศึกษาค้นคว้าเทคโนโลยีใหม่ๆ อยู่เสมอ	4.30	.703	มากที่สุด
5. ท่านมีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้กับธุรกิจของตนเอง	4.35	.654	มากที่สุด
6. ท่านมีความคิดในการทำผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ อยู่เสมอ	4.38	.702	มากที่สุด
โดยรวม	4.34	.577	มากที่สุด
ความกล้าเสี่ยง			
7. ท่านเต็มใจที่จะทำธุรกิจแม้ไม่สามารถคาดเดาสถานการณ์ล่วงหน้าได้	4.03	.788	มาก
8. ท่านกล้าเผชิญความเสี่ยงอย่างไม่เกรงกลัว	3.71	.977	มาก
9. ท่านมีการประเมินความเสี่ยงและหาแนวทางแก้ไขไว้เป็นอย่างดี	4.20	.744	มาก
โดยรวม	3.98	.648	มาก
ความก้าวร้าวในการแข่งขัน			
10. ท่านมีการศึกษาคู่แข่งทางตรงและทางอ้อมที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของตนเอง	4.24	.650	มากที่สุด
11. ท่านมีการพัฒนาสินค้าของตนเองอยู่เสมอให้ตรงตามความต้องการของลูกค้า	4.37	.591	มากที่สุด
12. ท่านมีทีมงานที่เข้มแข็ง	3.98	.855	มาก
โดยรวม	4.19	.523	มาก

ตาราง 4 (ต่อ)

คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ	$\bar{x}$	S.D.	คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ
ความใส่ใจในความสำเร็จ			
16. ท่านไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และจะพยายามลงมือทำจนกว่าจะถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้	4.64	.590	มากที่สุด
17. ท่านทุ่มเทแรงกาย แรงใจ ทั้งหมดของท่านในการไปถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้	4.70	.532	มากที่สุด
18. ท่านมองหาแนวทางที่จะทำให้ธุรกิจของท่านบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้	4.75	.508	มากที่สุด
โดยรวม	4.69	.489	มากที่สุด
ด้านคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการโดยรวม	4.29	.394	มากที่สุด

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการโดยรวม จำแนกรายชื่อของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า

บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 4.17 แปลความได้ว่า มีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก โดยรายละเอียดรายข้อพบว่า มีความเป็นผู้นำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด มีความคิดสร้างสรรค์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด และสามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก

ความมีนวัตกรรม มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 4.34 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด โดยรายละเอียดรายข้อพบว่า มีการศึกษาค้นคว้าเทคโนโลยีใหม่ๆ อยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด มีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้กับธุรกิจของตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด และมีความคิดในการทำผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ อยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด

ความกล้าเสี่ยง มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 3.98 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก โดยรายละเอียดรายข้อพบว่า เต็มใจที่จะทำธุรกิจแม้ไม่สามารถคาดเดา

สถานการณ์ล่วงหน้าได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก กล่าวเผชิญความเสี่ยงอย่างไม่เกรงกลัว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก และมีการประเมินความเสี่ยงและหาแนวทางแก้ไขไว้เป็นอย่างดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก

ความก้าวร้าวในการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 4.19 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก โดยรายละเอียดรายข้อพบว่า มีการศึกษาคู่แข่งทางตรงและทางอ้อมที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด มีการพัฒนาสินค้าของตนเองอยู่เสมอให้ตรงตามความต้องการของลูกค้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด และมีทีมงานที่เข้มแข็ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก

ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 4.38 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด โดยรายละเอียดรายข้อพบว่า มีการขอคำปรึกษาแนวทางการดำเนินธุรกิจจากผู้เชี่ยวชาญ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก นำข้อผิดพลาดในอดีตมาศึกษาและหาแนวทางป้องกันไม่ให้เกิดซ้ำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด และมีการพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเองอยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด

ความใส่ใจในความสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 4.69 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด โดยรายละเอียดรายข้อพบว่า ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคและจะพยายามลงมือทำจนกว่าจะถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด ทุ่มเทร่างกาย แรงใจ ทั้งหมดของท่านในการไปถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด และมองหาแนวทางที่จะทำให้ธุรกิจของท่านบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย โดยแสดงผลเป็นค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลเกี่ยวกับการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย ดังตารางต่อไปนี้

การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย	$\bar{x}$	S.D.	การเติบโต
เมื่อเทียบกับปีที่แล้ว อัตราการเติบโตของธุรกิจในปีนี้เป็นอย่างไร	3.73	.932	มาก

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย พบว่า อัตราการเติบโตของธุรกิจ มีค่าเฉลี่ย 3.73 แปลความได้ว่าธุรกิจมีการเติบโตมาก

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ผู้ประกอบการที่มีปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำธุรกิจ ที่แตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 ผู้ประกอบการที่มีเพศแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน สามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ผู้ประกอบการที่มีเพศแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ประกอบการที่มีเพศแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จะใช้สถิติวิเคราะห์ค่าที่ (Independent Sample t-test) โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.05 โดยจะทำการทดสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม โดยใช้สถิติ Levene's test ซึ่งจะทำให้การตั้งสมมติฐาน ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

หากผลการทดสอบความแปรปรวนโดยใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อค่า p-value น้อยกว่า 0.05 และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ซึ่งผลการทดสอบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 6 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย
จำแนกตามเพศ โดยใช้ Levene's test

การเติบโตของผู้ประกอบการ ในประเทศไทย	Levene's Test for Equality of Variances	
	F	p-value
การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย	0.015	0.902

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 6 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามเพศ พบว่า การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย มีค่า p-value เท่ากับ 0.902 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของเพศทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน จึงใช้ t-test กรณี Equality Variances assumed

ตาราง 7 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย
จำแนกตามเพศ โดยใช้ t-test

การเติบโตของ ผู้ประกอบการใน ประเทศไทย	เพศ	t-test for Equality of Mean				
		$\bar{x}$	S.D.	t	df	p-value
การเติบโตของผู้ประกอบการ ในประเทศไทย	ชาย	3.62	0.910	-2.537	398	0.012*
	หญิง	3.86	0.944			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 7 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามเพศ วิเคราะห์โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (Independent Sample t-test)

พบว่า การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย มีค่า p-value เท่ากับ 0.012 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า ผู้ประกอบการที่มีเพศแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้ประกอบการเพศหญิงมีการเติบโตในประเทศไทยมากกว่าผู้ประกอบการเพศชาย

สมมติฐานที่ 1.2 ผู้ประกอบการที่มีอายุแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน สามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ผู้ประกอบการที่มีอายุแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ประกอบการที่มีอายุแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน

ในการทดสอบสมมติฐานจะทำการทดสอบความแปรปรวนด้วยค่าสถิติ Levene's test หากพบว่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มเท่ากัน จะใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance : One-way ANOVA) แต่หากพบว่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน จะใช้สถิติ Brown-Forsythe ในการทดสอบสมมติฐาน ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่แตกต่างกัน จะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) หรือ Dunnett's T3 เพื่อหาว่าคู่ใดบ้างแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

โดยจะทำการทดสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม โดยใช้สถิติ Levene's test ซึ่งจะทำให้การตั้งสมมติฐาน ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

หากผลการทดสอบความแปรปรวนโดยใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อค่า p-value น้อยกว่า 0.05 และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ซึ่งผลการทดสอบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 8 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย
จำแนกตามอายุ โดยใช้ Levene's test

การเติบโตของผู้ประกอบการ ในประเทศไทย	Levene's Test for Equality of Variances	
	F	p-value
การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย	1.161	0.328

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 8 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามอายุ พบว่า การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย มีค่า p-value เท่ากับ 0.328 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มอายุ ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance : One-way ANOVA)

ตาราง 9 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย
จำแนกตามอายุ โดยใช้ One-way ANOVA

การเติบโตของ ผู้ประกอบการใน ประเทศไทย	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
การเติบโตของ	ระหว่างกลุ่ม	3.223	4	0.806	0.926	0.449
ผู้ประกอบการใน	ภายในกลุ่ม	343.617	395	0.870		
ประเทศไทย	รวม	346.840	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 9 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามอายุ วิเคราะห์โดยใช้สถิติ One-way ANOVA พบว่า การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย มีค่า p-value เท่ากับ 0.449 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการที่มีอายุ

แตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.3 ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน สามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จะใช้สถิติวิเคราะห์ค่าที่ (Independent Sample t-test) โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) เมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.05 โดยจะทำการทดสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม โดยใช้สถิติ Levene's test ซึ่งจะทำให้การตั้งสมมติฐาน ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

หากผลการทดสอบความแปรปรวนโดยใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อค่า p-value น้อยกว่า 0.05 และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ซึ่งผลการทดสอบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 10 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้ Levene's test

การเติบโตของผู้ประกอบการ ในประเทศไทย	Levene's Test for Equality of Variances	
	F	p-value
การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย	11.568	0.001*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 10 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามอายุ พบว่า การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย มีค่า p-value เท่ากับ 0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของระดับการศึกษาทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน จึงใช้ t-test กรณี Equality Variances not assumed

ตาราง 11 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้ t-test

การเติบโตของ ผู้ประกอบการ ในประเทศไทย	ระดับการศึกษา	t-test for Equality of Mean				
		$\bar{x}$	S.D.	t	df	p-value
การเติบโตของ ผู้ประกอบการใน ประเทศไทย	ต่ำกว่าปริญญาตรี / ปริญญาตรี	3.81	0.820	1.665	397.621	0.097
	สูงกว่าปริญญาตรี	3.66	1.013			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 11 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษาวិเคราะห์โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (Independent Sample t-test) พบว่า การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย มีค่า p-value เท่ากับ 0.097 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.4 ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน สามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทย แตกต่างกัน

ในการทดสอบสมมติฐานจะทำการทดสอบความแปรปรวนด้วยค่าสถิติ Levene's test หากพบว่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มเท่ากัน จะใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance : One-way ANOVA) แต่หากพบว่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน จะใช้สถิติ Brown-Forsythe ในการทดสอบสมมติฐาน ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่แตกต่างกัน จะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) หรือ Dunnett's T3 เพื่อหาว่าคู่ใดบ้างแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

โดยจะทำการทดสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม โดยใช้สถิติ Levene's test ซึ่งจะทำให้การตั้งสมมติฐาน ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

หากผลการทดสอบความแปรปรวนโดยใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อค่า p-value น้อยกว่า 0.05 และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ซึ่งผลการทดสอบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 12 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการทำธุรกิจ โดยใช้ Levene's test

การเติบโตของผู้ประกอบการ ในประเทศไทย	Levene's Test for Equality of Variances	
	F	p-value
การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย	1.523	0.208

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 12 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการทำธุรกิจ พบว่า การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย มีค่า p-value เท่ากับ 0.208 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความแปรปรวนของประสบการณ์ในการทำธุรกิจไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance : One-way ANOVA)

ตาราง 13 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการทำธุรกิจ โดยใช้ One-way ANOVA

การเติบโตของ ผู้ประกอบการใน ประเทศไทย	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
การเติบโตของ ผู้ประกอบการใน ประเทศไทย	ระหว่างกลุ่ม	2.622	3	0.874	1.005	0.390
	ภายในกลุ่ม	344.218	396	0.869		
	รวม	346.840	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 13 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ในการทำธุรกิจ วิเคราะห์โดยใช้สถิติ One-way ANOVA พบว่า การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย มีค่า p-value เท่ากับ 0.390 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ประกอบด้วย แรงงานที่มีทักษะ ประสบการณ์ของประเทศไทยที่มีเทศกาลท่องเที่ยว การเข้าถึงตลาด การระดมทุน และสมรรถนะ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

H_0 : ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ประกอบด้วย แรงงานที่มีทักษะ ประสิทธิภาพของประเทศที่มีเทคโนโลยี การเข้าถึงตลาด การระดมทุน และสมรรถนะ ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

H_1 : ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ประกอบด้วย แรงงานที่มีทักษะ ประสิทธิภาพของประเทศที่มีเทคโนโลยี การเข้าถึงตลาด การระดมทุน และสมรรถนะ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานคือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Enter ใช้ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.05 โดยกำหนดตัวแปร ดังนี้

X_1	คือ	แรงงานที่มีทักษะ
X_2	คือ	ประสิทธิภาพของประเทศที่มีเทคโนโลยี
X_3	คือ	การเข้าถึงตลาด
X_4	คือ	การระดมทุน
X_5	คือ	สมรรถนะ

ตาราง 14 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณของปัจจัยเชิงระบบนิเวศ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
Regression	23.257	5	4.651	5.664	<0.001*
Residual	323.583	394	0.821		
Total	346.840	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ พบว่า ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ประกอบด้วย แรงงานที่มีทักษะ ประสิทธิภาพของประเทศที่มีเทคโนโลยี การเข้าถึงตลาด การระดมทุน และสมรรถนะ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัวแปร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ 0.05 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 15 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณของปัจจัยเชิงระบบนิเวศ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย โดยใช้การวิเคราะห์ Enter Multiple Regression Analysis

ตัวแปร	B	SE(b)	t	p-value	Tolerance	VIF
ค่าคงที่ (constant)	2.606	0.265	9.844	<0.001*		
แรงงานที่มีทักษะ (X_1)	0.029	0.072	0.407	0.684	0.658	1.520
ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคโนโลยี (X_2)	0.009	0.063	0.138	0.891	0.667	1.500
การเข้าถึงตลาด (X_3)	-0.083	0.073	-1.145	0.253	0.469	2.134
การระดมทุน (X_4)	0.159	0.061	2.600	0.010*	0.711	1.407
สมรรถนะ (X_5)	0.206	0.072	2.876	0.004*	0.533	1.878
R = 0.259			Adjusted R ² = 0.055			
R ² = 0.067			SE = 0.906			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 15 ก่อนทำการวิเคราะห์ผลพหุคูณ ได้ทำการทดสอบความไม่สัมพันธ์กันของตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) ที่ใช้ในการวิเคราะห์แล้ว พบว่าค่า Variance inflation factor (VIF) ทุกตัวมีค่าน้อยกว่า 10 และค่า Tolerance ทุกตัวมีค่ามากกว่า 0.2 แสดงให้เห็นว่าตัวแปรอิสระที่ได้ทำการวิเคราะห์ไม่มีปัญหาทางความสัมพันธ์กัน ซึ่งไม่ก่อให้เกิดปัญหา Multicollinearity

ผลการวิเคราะห์ พบว่า มีตัวแปรที่สามารถพยากรณ์การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ สมรรถนะ (X_5) การระดมทุน (X_4) ตามลำดับ โดยตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้ มีอิทธิพลในการพยากรณ์การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย ได้ร้อยละ 5.5 (Adjusted R² = 0.055)

สามารถเขียนเป็นสมการที่ทำนายการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย ได้ดังนี้

$$Y = 2.606 + 0.029(X_1) + 0.009(X_2) - 0.083(X_3) + 0.159(X_4)^* + 0.206(X_5)^*$$

สรุปได้ว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ สมรรถนะ (X_5) และการระดมทุน (X_4) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.206 และ 0.159 ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ด้านสมรรถนะ (X_5) และด้านการระดมทุน (X_4) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายผลได้ ดังนี้

หากปัจจัยเชิงระบบนิเวศทุกด้านมีค่าคงที่ การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย (Y) เท่ากับ 2.606 หน่วย ทั้งนี้

หากปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ด้านสมรรถนะ (X_5) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย (Y) เพิ่มขึ้น 0.206 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ อีก 4 ด้านมีค่าคงที่ แสดงว่าปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ด้านสมรรถนะ (X_5) มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

หากปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ด้านการระดมทุน (X_4) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย (Y) เพิ่มขึ้น 0.159 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ อีก 4 ด้านมีค่าคงที่ แสดงว่าปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ด้านการระดมทุน (X_4) มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย มี 3 ตัวแปร ได้แก่ แรงงานที่มีทักษะ (X_1) ประสิทธิภาพของประเทศที่มีเทคโนโลยี (X_2) และการเข้าถึงตลาด (X_3)

สมมติฐานที่ 3 คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความก้าวร้าวในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ และความใส่ใจในความสำเร็จ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

H_0 : คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความก้าวร้าวในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ และความใส่ใจในความสำเร็จ ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

H_1 : คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความก้าวร้าวในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ และความใส่ใจในความสำเร็จ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานคือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Enter ใช้ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.05 โดยกำหนดตัวแปร ดังนี้

X_6	คือ	บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ
X_7	คือ	ความมีนวัตกรรม
X_8	คือ	ความกล้าเสี่ยง
X_9	คือ	ความก้าวร้าวในการแข่งขัน
X_{10}	คือ	ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้
X_{11}	คือ	ความใส่ใจในความสำเร็จ

ตาราง 16 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณของคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
Regression	17.288	6	2.881	3.436	0.003*
Residual	329.552	393	0.839		
Total	346.840	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 16 ผลการวิเคราะห์ พบว่า คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความก้าวร้าวในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ และความใส่ใจในความสำเร็จ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัวแปร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถสร้าง สมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 17 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณของคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ
มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย โดยใช้การวิเคราะห์ Enter Multiple
Regression Analysis

ตัวแปร	B	SE(b)	t	p-value	Tolerance	VIF
ค่าคงที่ (constant)	1.731	0.529	3.274	0.001*		
บุคลิกเฉพาะของ ผู้ประกอบการ (X_6)	0.009	0.094	0.099	0.921	0.671	1.491
ความมีนวัตกรรม (X_7)	-0.021	0.097	-0.214	0.831	0.667	1.499
ความกล้าเสี่ยง (X_8)	-0.036	0.084	-0.429	0.668	0.701	1.427
ความก้าวร้าวในการ แข่งขัน (X_9)	0.313	0.118	2.658	0.008*	0.555	1.801
ความสม่ำเสมอและใส่ใจ ในการเรียนรู้ (X_{10})	0.024	0.111	0.216	0.829	0.566	1.765
ความใส่ใจในความสำเร็จ (X_{11})	0.166	0.111	1.499	0.135	0.718	1.392
R = 0.223 Adjusted R ² = 0.035						
R ² = 0.050 SE = 0.916						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 17 ก่อนทำการวิเคราะห์ผลพหุคูณ ได้ทำการทดสอบความไม่สัมพันธ์ของตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) ที่ใช้ในการวิเคราะห์แล้ว พบว่าค่า Variance inflation factor (VIF) ทุกตัวมีค่าน้อยกว่า 10 และค่า Tolerance ทุกตัวมีค่ามากกว่า 0.2 แสดงให้เห็นว่าตัวแปรอิสระที่ได้ทำการวิเคราะห์ไม่มีปัญหาทางความสัมพันธ์กัน ซึ่งไม่ก่อให้เกิดปัญหา Multicollinearity

ผลการวิเคราะห์ พบว่า มีตัวแปรที่สามารถพยากรณ์การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย ได้แก่ ความก้าวร้าวในการแข่งขัน (X_9) มีอิทธิพลในการพยากรณ์การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย ได้ร้อยละ 3.5 (Adjusted R² = 0.035)

สามารถเขียนเป็นสมการที่ทำนายการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย ได้ดังนี้

$$Y = 1.731 + 0.009(X_6) - 0.021(X_7) - 0.036(X_8) + 0.313(X_9)^* + 0.024(X_{10}) + 0.166(X_{11})$$

สรุปได้ว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ความก้าวร้าวในการแข่งขัน (X_9) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.313 ซึ่งหมายความว่า คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความก้าวร้าวในการแข่งขัน (X_9) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายผลได้ ดังนี้

หากคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการทุกด้านมีค่าคงที่ การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย (Y) เท่ากับ 1.731 หน่วย ทั้งนี้

หากคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความก้าวร้าวในการแข่งขัน (X_9) ที่เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้การเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย (Y) เพิ่มขึ้น 0.313 หน่วย ทั้งนี้ เมื่อกำหนดให้คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการอีก 5 ด้านมีค่าคงที่ แสดงว่าคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความก้าวร้าวในการแข่งขัน (X_9) มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย มี 5 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ (X_6) ความมีนวัตกรรม (X_7) ความกล้าเสี่ยง (X_8) ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ (X_{10}) และความใส่ใจในความสำเร็จ (X_{11})

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตาราง 18 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้	ผลการทดสอบสมมติฐาน
สมมติฐานที่ 1 ผู้ประกอบการที่มีปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำธุรกิจ ที่แตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน		
สมมติฐานที่ 1.1 ผู้ประกอบการที่มีเพศแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน	Independent t-test	สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
สมมติฐานที่ 1.2 ผู้ประกอบการที่มีอายุแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน	One-way ANOVA	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
สมมติฐานที่ 1.3 ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน	Independent t-test	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
สมมติฐานที่ 1.4 ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน	One-way ANOVA	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ประกอบด้วย แรงงานที่มีทักษะ ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคโนโลยี การเข้าถึงตลาด การระดมทุน และสมรรถนะ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย		
แรงงานที่มีทักษะ	Multiple Regression Analysis	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคโนโลยี	Multiple Regression Analysis	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 18 (ต่อ)

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้	ผลการทดสอบสมมติฐาน
การเข้าถึงตลาด	Multiple Regression Analysis	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
การระดมทุน	Multiple Regression Analysis	สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
สมรรถนะ	Multiple Regression Analysis	สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
สมมติฐานที่ 3 คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความก้าวร้าวในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอ และใส่ใจในการเรียนรู้ และความใส่ใจในความสำเร็จ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย		
บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ	Multiple Regression Analysis	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
ความมีนวัตกรรม	Multiple Regression Analysis	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 18 (ต่อ)

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้	ผลการทดสอบสมมติฐาน
ความกล้าเสี่ยง	Multiple Regression Analysis	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
ความก้าวร้าวในการแข่งขัน	Multiple Regression Analysis	สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้	Multiple Regression Analysis	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
ความใส่ใจในความสำเร็จ	Multiple Regression Analysis	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย: กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ โดยผลของการวิจัยนี้ สามารถนำไปใช้ประโยชน์เพื่อประกอบการตัดสินใจในการดำเนินธุรกิจให้แก่ผู้ที่สนใจริเริ่มดำเนินธุรกิจและต้องการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของภาครัฐ พร้อมทั้งสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการที่ควรมีและระบบนิเวศที่เอื้อต่อการเติบโต

สังเขปการวิจัย

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายในการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่มีอิทธิพลต่อการการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาปัจจัยคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการที่มีอิทธิพลต่อการการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผู้ประกอบการสามารถนำผลวิจัยไปใช้ประกอบการตัดสินใจรูปแบบในการดำเนินธุรกิจ และสร้างความเข้าใจในระบบนิเวศที่เอื้อต่อการเติบโตของธุรกิจ
2. ผู้ที่มีความสนใจในการดำเนินธุรกิจและต้องการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของภาครัฐ สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการเริ่มประกอบธุรกิจได้
3. หน่วยงานภาครัฐที่ให้ทุนสนับสนุนแก่ผู้ประกอบการ สามารถนำผลการวิจัยมาศึกษาความสำเร็จของผู้ประกอบการ ภายหลังจากได้รับเงินทุนสนับสนุนเรียบร้อยแล้ว

สมมติฐานในการวิจัย

1. ผู้ประกอบการที่มีปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำธุรกิจ ที่แตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน
2. ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ประกอบด้วย แรงงานที่มีทักษะ ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคโนโลยีทันสมัย การเข้าถึงตลาด การระดมทุน และสมรรถนะ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย
3. คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความก้าวร้าวในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ และความใส่ใจในความสำเร็จ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ประกอบการในประเทศไทย ที่ได้รับทุนจากหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งเป็นประชากรที่ไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ประกอบการในประเทศไทย ที่มีอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการทำธุรกิจไม่ต่ำกว่า 2 ปี โดยได้รับทุนจากหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งผู้วิจัยไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างจึงได้มาจากการคำนวณจากสูตรที่ไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546) กำหนดระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงได้กลุ่มตัวอย่าง 385 คน และสำรองไว้ 15 คน ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จึงเท่ากับ 400 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย: กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ ผู้วิจัยสรุปผลได้ดังนี้

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำธุรกิจ

เพศ พบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 54.25 และเพศหญิง จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 45.75 ตามลำดับ

อายุ พบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 31-35 ปี จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 28.50 รองลงมาคืออายุ 26-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.25 อายุ 41 ปีขึ้นไป จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.25 อายุ 36-40 ปี จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 15.75 และอายุ 21-25 ปี จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.25 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 218 คน คิดเป็นร้อยละ 54.50 รองลงมา มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี / ปริญญาตรีจำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 45.50

ประสบการณ์ในการทำธุรกิจ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจอยู่ที่ 2 - 4 ปี จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.25 รองลงมา 5 - 7 ปี จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 มากกว่า 10 ปีขึ้นไป จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.50 และ 8 - 10 ปี จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.25 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยเชิงระบบนิเวศ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยเชิงระบบนิเวศโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 แปลความได้ว่าระบบนิเวศโดยรวมดี และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ สามารถสรุปผลได้ดังนี้

แรงงานที่มีทักษะ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 3.71 แปลความได้ว่าระบบนิเวศดี

เมื่อพิจารณารายละเอียดรายข้อพบว่า ประเทศไทยมีแรงงานที่เชี่ยวชาญครอบคลุมทุกกลุ่มอุตสาหกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี และประเทศไทยมีแรงงานที่มีคุณภาพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี

ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทศกาลทัวร์ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 3.59 แปลความได้ว่าระบบนิเวศดี

เมื่อพิจารณารายละเอียดรายข้อพบว่า ประเทศไทยมีประสบการณ์มากพอในการสนับสนุนผู้ประกอบการให้เติบโต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี และประเทศไทยมีความพร้อมในการผลักดันผู้ประกอบการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี

การเข้าถึงตลาด มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 3.62 แปลความได้ว่าระบบนิเวศดี

เมื่อพิจารณารายละเอียดรายข้อพบว่า ประเทศไทยมีตลาดที่รองรับผู้ประกอบการรายใหม่ได้เพียงพอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี และผู้ประกอบการมีโอกาสเข้าถึงกลุ่มลูกค้าได้ง่าย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี

การระดมทุน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 3.48 แปลความได้ว่าระบบนิเวศดี

เมื่อพิจารณารายละเอียดรายข้อพบว่า ประเทศไทยสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนภาครัฐได้ง่าย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี และหน่วยงานรัฐที่ให้เงินสนับสนุนในการทำธุรกิจมีจำนวนมากในประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ปานกลาง

สมรรถนะ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 3.55 แปลความได้ว่าระบบนิเวศดี

เมื่อพิจารณารายละเอียดรายข้อพบว่า จำนวนสตาร์ทอัพในประเทศไทยมีการเติบโตอย่างมีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ปานกลาง และสตาร์ทอัพไทยมีความสามารถในการทำธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 แปลความได้ว่าเป็นปัจจัยเชิงระบบนิเวศที่ดี

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถสรุปผลได้ดังนี้

บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 4.17 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก

เมื่อพิจารณารายละเอียดรายข้อพบว่า มีความเป็นผู้นำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด มีความคิดสร้างสรรค์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด และสามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก

ความมีนวัตกรรม มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 4.34 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด

เมื่อพิจารณารายละเอียดรายข้อพบว่า มีการศึกษาค้นคว้าเทคโนโลยีใหม่ๆ อยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด มีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้กับธุรกิจของตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด และมีความคิดในการทำผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ อยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด

ความกล้าเสี่ยง ค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 3.98 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก

เมื่อพิจารณารายละเอียดรายข้อพบว่า เต็มใจที่จะทำธุรกิจแม้ไม่สามารถคาดเดาสถานการณ์ล่วงหน้าได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก กล้าเผชิญความเสี่ยงอย่างไม่เกรงกลัว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก และมีการประเมินความเสี่ยงและหาแนวทางแก้ไขไว้เป็นอย่างดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก

ความก้าวร้าวในการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 4.19 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด

เมื่อพิจารณารายละเอียดรายข้อพบว่า มีการศึกษาคู่แข่งทางตรงและทางอ้อมที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด มีการพัฒนาสินค้าของตนเองอยู่เสมอให้ตรงตามความต้องการของลูกค้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด และมีทีมงานที่เข้มแข็ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก

ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 4.38 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด

เมื่อพิจารณารายละเอียดรายข้อพบว่า มีการขอคำปรึกษาแนวทางการดำเนินธุรกิจจากผู้เชี่ยวชาญ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมาก นำข้อผิดพลาดในอดีตมาศึกษาและหาแนวทางป้องกันไม่ให้เกิดซ้ำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด และมีการพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเองอยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด

ความใส่ใจในความสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 4.69 แปลความได้ว่ามีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด

เมื่อพิจารณารายละเอียดรายข้อพบว่า ไม่ย่อห้อยต่ออุปสรรค และจะพยายามลงมือทำ จนกว่าจะถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64 แปลความได้ว่า มีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด ทุ่มเทแรงกาย แรงใจ ทั้งหมดของท่านในการไปถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70 แปลความได้ว่า มีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด และมองหาแนวทางที่จะทำให้ธุรกิจของท่านบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 แปลความได้ว่า มีคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

เมื่อพิจารณาการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทยพบว่า อัตราการเติบโตของธุรกิจ มีค่าเฉลี่ย 3.73 แปลความได้ว่า มีการเติบโตมาก

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ผู้ประกอบการที่มีปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำธุรกิจ ที่แตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 ผู้ประกอบการที่มีเพศแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ประกอบการที่มีเพศต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้ประกอบการเพศหญิงมีการเติบโตในประเทศไทยมากกว่าผู้ประกอบการเพศชาย

สมมติฐานที่ 1.2 ผู้ประกอบการที่มีอายุแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ประกอบการที่มีอายุแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.3 ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.4 ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ประกอบด้วย แรงงานที่มีทักษะ ประสบการณ์ของประเทศไทยที่มีเทคโนโลยี การเข้าถึงตลาด การระดมทุน และสมรรถนะ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

แรงงานที่มีทักษะ ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ประสบการณ์ของประเทศไทยที่มีเทคโนโลยี ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

การเข้าถึงตลาด ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

การระดมทุน มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมรรถนะ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 3 คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความก้าวร้าวในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอ และใส่ใจในการเรียนรู้ และความใส่ใจในความสำเร็จ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ความมีนวัตกรรม ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ความกล้าเสี่ยง ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ความก้าวร้าวในการแข่งขัน มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ความใส่ใจในความสำเร็จ ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย: กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ มีประเด็นที่สำคัญสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ผู้ประกอบการที่มีปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำธุรกิจ ที่แตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน

1.1 เพศ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีเพศแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้ประกอบการเพศหญิงมีการเติบโตในประเทศไทยมากกว่าผู้ประกอบการเพศชาย ผู้วิจัยเห็นว่าในปัจจุบัน ผู้ประกอบการเพศหญิงมีศักยภาพที่โดดเด่นในด้านการบริหารจัดการ การวางกลยุทธ์ และการปรับตัวต่อสภาวะตลาดที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างยืดหยุ่น อีกทั้งยังมีคุณลักษณะเฉพาะที่เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจ เช่น ความอ่อนน้อม ความรอบคอบ และทักษะการเจรจาต่อรองที่ผสมผสานความนุ่มนวลเข้ากับความมั่นใจได้อย่างเหมาะสม คุณลักษณะเหล่านี้ช่วยเสริมสร้างความร่วมมือที่ดีในเครือข่ายพันธมิตรทางธุรกิจ ลดความตึงเครียดในการสื่อสาร และสร้างบรรยากาศของความไว้วางใจ ส่งผลให้ผู้ประกอบการเพศหญิงมีการเติบโตมากกว่าผู้ประกอบการเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สวลี วงศ์ไชยา (2561) ได้ทำการศึกษาอิทธิพลของกลยุทธ์ธุรกิจและคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ส่งผลต่อความสำเร็จในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า

ผู้ประกอบการเพศหญิงมีโอกาสประสบความสำเร็จและเติบโตในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมากกว่าเพศชาย

1.2 อายุ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีอายุแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยคาดว่าอาจมาจากบริบทของสังคมและเทคโนโลยีในปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะการเข้าถึงแหล่งข้อมูลและเทคโนโลยีที่สะดวกและเท่าเทียมมากขึ้น ทำให้ผู้ประกอบการในทุกช่วงวัยสามารถเรียนรู้ พัฒนาตนเอง และปรับตัวกับความเปลี่ยนแปลงทางธุรกิจได้อย่างไม่จำกัดช่วงอายุ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรการ พุฒิมาสพานิช (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่องบุคลิกภาพทางอารมณ์ บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จในการประกอบการของผู้ประกอบการธุรกิจอาหารแช่แข็งกลุ่มผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ โดยพบว่าอายุที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อโอกาสประสบความสำเร็จและการเติบโตไม่แตกต่างกัน

1.3 ระดับการศึกษา พบว่า ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงตั้งข้อสันนิษฐานว่าอาจมาจากข้อเท็จจริงของประเทศไทยที่ระบบการศึกษา ยังคงเน้นการเรียนรู้เชิงทฤษฎีมากกว่าการปฏิบัติ ส่งผลให้ผู้จบการศึกษาระดับสูงอาจขาดประสบการณ์ตรงในการดำเนินธุรกิจ ขณะที่ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า อาจเข้าสู่การเป็นผู้ประกอบการตั้งแต่อายุน้อย และเรียนรู้จากประสบการณ์จริงอย่างต่อเนื่อง ทำให้สามารถปรับตัวและบริหารธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรการ พุฒิมาสพานิช (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่องบุคลิกภาพทางอารมณ์ บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จในการประกอบการของผู้ประกอบการธุรกิจอาหารแช่แข็งกลุ่มผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ โดยพบว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อโอกาสประสบความสำเร็จและการเติบโตไม่แตกต่างกัน

1.4 ประสบการณ์ในการทำธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจ แตกต่างกัน มีการเติบโตในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพชญาณ์ แจ่มใสศรี (2554) ที่กล่าวว่า ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจและการเติบโตของผู้ประกอบการ ซึ่งอาจมาจากความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษา และสภาพแวดล้อมทางธุรกิจในปัจจุบันมีความเอื้ออำนวยต่อการเริ่มต้นธุรกิจของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ทั้งในด้านการเข้าถึงข้อมูล เทคโนโลยี เครื่องมือทางธุรกิจ และช่องทางการตลาดดิจิทัล

ซึ่งช่วยให้ผู้ที่มีประสบการณ์น้อยก็สามารถเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพไม่แพ้ผู้ที่มีประสบการณ์สูงกว่า

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ประกอบด้วย แรงงานที่มีทักษะ ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคโนโลยี การเข้าถึงตลาด การระดมทุน และสมรรถนะ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ด้านสมรรถนะและการระดมทุน มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยทั้ง 2 ตัวแปรมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อภิปรายได้ดังนี้

สมรรถนะ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีการแสดงให้เห็นถึงความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติงาน ไม่ว่าจะเป็นการประเมินสถานการณ์และวางแผนเชิงกลยุทธ์ได้อย่างรอบคอบ การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และการลงมือปฏิบัติ ตลอดจนพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งสอดคล้องสอดคล้องกับประโยชน์ คล้ายลักษณะ (2556) ที่ให้ความหมายว่า สมรรถนะ คือพฤติกรรมที่สะท้อนความสามารถของบุคคลในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ ผ่านการกระทำ การสื่อสาร และทัศนคติ จนนำไปสู่ความสำเร็จและความพึงพอใจ ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเติบโตทางธุรกิจอย่างยั่งยืนในสภาวะการแข่งขันปัจจุบัน

การระดมทุน มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการได้รับเงินทุนสนับสนุน ส่งผลให้ผู้ประกอบการมีการเติบโตมากขึ้น และสอดคล้องกับ Islam, Mazhar และคณะ (2554) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อการขยายตัวของกิจการใหม่ การได้รับการสนับสนุนทางการเงินไม่เพียงช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถบริหารต้นทุนและขยายกำลังการผลิตได้รวดเร็วขึ้นเท่านั้น แต่ยังเป็นหลักประกันถึงความน่าเชื่อถือและศักยภาพของธุรกิจ ซึ่งจะส่งผลทางบวกในด้านภาพลักษณ์ และสามารถนำไปสู่การได้รับความสนใจจากนักลงทุนภาคเอกชนหรือผู้ร่วมทุน (Venture Capitalist) ในลำดับถัดไป

เมื่อพิจารณาในภาพรวม จะเห็นได้ว่า มีปัจจัย 3 ตัว ที่ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย ได้แก่

แรงงานที่มีทักษะ ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าเป็นผลจากกลุ่มตัวอย่างอยู่ในช่วงเริ่มต้นกิจการ โดยมีประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจประมาณ 2-4 ปี ซึ่งยังคงพึ่งพาการบริหารงานโดยตรงจากเจ้าของกิจการ และยังไม่ได้วางระบบงานหรือใช้เทคโนโลยีที่ซับซ้อนในการดำเนินธุรกิจ จึงทำให้การดำเนินธุรกิจในลักษณะดังกล่าวไม่จำเป็นต้องอาศัยแรงงานที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางสูงมากนัก อีกทั้งแรงงานที่มีทักษะมักต้องการค่าตอบแทนที่สูง หากธุรกิจยังอยู่ในช่วงระยะเริ่มต้นหรือยังไม่สามารถสร้างผลตอบแทนได้อย่างเพียงพอก็อาจจะเลือกใช้แรงงานทั่วไป ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Qian Ye (2018) ได้ทำการศึกษาผลกระทบระหว่างผู้ประกอบการที่มีความชำนาญและทรัพยากรต่อธุรกิจ Startup ที่เกิดใหม่ โดยพบว่า การที่แรงงานมีทักษะความชำนาญในอุตสาหกรรมมีผลต่อการสร้างกำไรให้แก่ธุรกิจและการเติบโตของผู้ประกอบการ

ประสบการณ์ของประเทศที่มีเทคโนโลยี ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงมองว่าอาจเป็นผลมาจากบริบทของประเทศไทยในปัจจุบันยังไม่เอื้ออำนวยต่อการเชื่อมโยงหรือการถ่ายโอนประสบการณ์จากประเทศที่มีระบบนิเวศของเทคโนโลยีที่แข็งแกร่งมายังผู้ประกอบการภายในประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างระบบการศึกษา วัฒนธรรมองค์กรและสังคม โครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยี รวมถึงนโยบายและการสนับสนุนจากภาครัฐ ที่กลุ่มตัวอย่างอาจมองว่ายังไม่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องหรือเป็นระบบนิเวศที่ชัดเจนเพียงพอในการส่งเสริมการเติบโตของผู้ประกอบการ นอกจากนี้ ความหลากหลายของกลุ่มอุตสาหกรรมอาจส่งผลให้ประสบการณ์จากต่างประเทศไม่สามารถนำมาปรับใช้ได้อย่างทั่วถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของประเทศไทยซึ่งอาจยังไม่มีการพัฒนาเทคโนโลยีอย่างแพร่หลายในทุกภาคธุรกิจ

การเข้าถึงตลาด ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงตั้งข้อสันนิษฐานว่าอาจเป็นผลมาจากกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลากหลายในประเภทอุตสาหกรรม ซึ่งทำให้แต่ละกลุ่มมีแนวคิดในการดำเนินธุรกิจ กลยุทธ์ทางการตลาด และการมองเห็นโอกาสในตลาดที่แตกต่างกัน อีกประการหนึ่ง คือ ผู้ประกอบการบางรายแม้สามารถเข้าสู่ตลาดได้ แต่ขาดขีดความสามารถใน

การตอบสนองความต้องการของตลาดอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ไม่สามารถสร้างการเติบโตจากการเข้าถึงตลาดที่มีอยู่ได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ สภาพแวดล้อมทางธุรกิจของประเทศไทยในบางพื้นที่หรือบางอุตสาหกรรม ยังขาดระบบนิเวศที่เอื้อต่อการเติบโตของผู้ประกอบการ

สมมติฐานที่ 3 คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ความมีนวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความก้าวร้าวในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอ และใส่ใจในการเรียนรู้ และความใส่ใจในความสำเร็จ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

ผลการวิจัยพบว่าคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความก้าวร้าวในการแข่งขัน มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยตัวแปรมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันของการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อภิปรายได้ดังนี้

ความก้าวร้าวในการแข่งขัน มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยเล็งเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพยายามและมุ่งมั่นในการศึกษาข้อมูลคู่แข่งอย่างต่อเนื่อง ทั้งในด้านคุณลักษณะผลิตภัณฑ์ กลยุทธ์การตลาด และพฤติกรรมผู้บริโภค ตลอดจนสามารถประยุกต์ใช้ข้อมูลเหล่านั้นเพื่อปรับปรุงและพัฒนานวัตกรรมสินค้าและบริการให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและสร้างความโดดเด่นเหนือคู่แข่ง ซึ่งสอดคล้องกับ Sultan และ Mason (2010) ได้กล่าวว่า ความก้าวร้าวในการแข่งขัน เป็นแนวทางสำคัญที่ช่วยสร้างข้อได้เปรียบทางการแข่งขัน โดยเฉพาะในสภาวะที่ตลาดมีการแข่งขันรุนแรง ผู้ประกอบการจำเป็นต้องดำเนินกิจกรรมอย่างเชิงรุก ในการเฝ้าติดตาม วิเคราะห์ และเปรียบเทียบข้อมูลทั้งในด้านผลิตภัณฑ์ บริการ และกลยุทธ์ทางการตลาดของคู่แข่งอย่างต่อเนื่อง เพื่อปรับปรุงหรือพัฒนานวัตกรรมของตนให้มีคุณค่า และสอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคมากยิ่งขึ้น นำไปสู่การขยายธุรกิจและการเติบโตของผู้ประกอบการได้อย่างยั่งยืน

เมื่อพิจารณาในภาพรวม จะเห็นได้ว่า มีปัจจัย 5 ตัว ที่ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย ได้แก่

บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยคาดว่าอาจเป็นผลจากกลุ่มตัวอย่างมีระดับบุคลิกที่ใกล้เคียงกันทำให้ไม่สามารถแสดงความ

แตกต่างกันในเชิงสถิติได้อย่างชัดเจน และการตอบแบบสอบถามในขณะใดขณะหนึ่งอาจไม่ครอบคลุมด้านพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงในสถานการณ์ทางธุรกิจ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Terrence C. Sebora, Sang M. Lee และ Sukasame (2008) ได้ทำการศึกษาปัจจัยแห่งความสำเร็จที่สำคัญสำหรับผู้ประกอบการ E-Commerce : กรณีศึกษาของประเทศไทย โดยพบว่า บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ มีผลต่อความสำเร็จของธุรกิจและการเติบโตของผู้ประกอบการ

ความมีนวัตกรรม ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของวิมพิภา เกตุเทียน (2566) ได้ทำการศึกษาคูณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลาง ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ผลการวิจัยพบว่า ความมีนวัตกรรมมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ผู้วิจัยจึงตั้งข้อสังเกตว่าอาจเกิดจากการตีความของกลุ่มตัวอย่างที่มองว่านวัตกรรมจะต้องเป็นเทคโนโลยีหรือผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่เท่านั้น อีกทั้งในแต่ละอุตสาหกรรมให้ความสำคัญกับนวัตกรรมแตกต่างกัน จึงทำให้ความมีนวัตกรรมไม่ได้สร้างความแตกต่างอย่างชัดเจน ขณะเดียวกันกลุ่มตัวอย่างอาจให้ความสำคัญกับปัจจัยอื่น เช่น การระดมทุน การศึกษาคู่แข่ง และกลยุทธ์การตลาด มากกว่าในการขับเคลื่อนการเติบโต

ความกล้าเสี่ยง ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นผลมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยทำการศึกษาอยู่ในช่วงการดำเนินธุรกิจที่เน้นความมั่นคง นอกจากนี้ยังพบว่า แนวโน้มพฤติกรรมของผู้ประกอบการในประเทศไทยจำนวนไม่น้อยมักหลีกเลี่ยงการตัดสินใจที่มีความไม่แน่นอนสูง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของชุดิภา โอบาสานนท์ (2543) ที่อ้างใน พนมพร เฉลิมวรรณ (2559) ว่าผู้ประกอบการมักเลือกทำงานที่สามารถคาดการณ์ผลลัพธ์ได้ หลีกเลี่ยงความเสี่ยงที่เกินขอบเขตความสามารถ และเตรียมแนวทางรองรับไว้ล่วงหน้า

ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของวิมพิภา เกตุเทียน (2566) ได้ทำการศึกษาคูณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลาง ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ผลการวิจัยพบว่า ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ผู้วิจัยคาดว่าอาจเป็นผลมาจากพฤติกรรมของผู้ตอบ

แบบสอบถามที่แสวงหาความรู้เพิ่มเติม แต่อาจขาดการนำความรู้นั้นไปประยุกต์ใช้อย่างตรงประเด็น นอกเหนือจากนี้ความสับสนและใส่ใจในการเรียนรู้อาจไม่ได้สะท้อนออกชัดเจนในตัวชี้วัดเชิงการเติบโต ทำให้ไม่สามารถตรวจพบความสัมพันธ์ในเชิงสถิติได้

ความใส่ใจในความสำเร็จ ไม่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจจะเป็นผลมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยทำการศึกษามีความหลากหลายในด้านประเภทของอุตสาหกรรม ลักษณะของธุรกิจ และบริบทการดำเนินงาน ส่งผลให้มุมมองต่อ ความสำเร็จแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคธุรกิจที่เน้นนวัตกรรม เทคโนโลยี หรือความเร็วในการแข่งขัน อาจให้ความสำคัญกับปัจจัยภายนอก เช่น โอกาสทางการตลาด การเข้าถึงทรัพยากร หรือเครือข่ายความร่วมมือ มากกว่าความมุ่งมั่นภายในของผู้ประกอบการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบท แก้วเชื้อ, บัณฑิต ผังนิรันดร์ และธนพล ก่อฐานะ (2562) ได้ทำการศึกษาผู้ประกอบการธุรกิจออนไลน์ในยุคดิจิทัล และพบว่า ความใส่ใจในความสำเร็จมีอิทธิพลต่อทั้งความสำเร็จและการเติบโตของธุรกิจ และผู้ประกอบการ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย

การทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย: กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่าเพศ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย โดยพบว่าผู้ประกอบการเพศหญิงมีการเติบโตในประเทศไทยมากกว่าผู้ประกอบการเพศชาย ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ความแตกต่างทางเพศส่งผลต่อความคิด ค่านิยม ทักษะ และ การตัดสินใจ ในการดำเนินธุรกิจ ดังนั้น ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือกัน เพื่อผลักดันให้ผู้ประกอบการเพศชายมีการพัฒนาและโอกาสเติบโตได้อย่างเท่าเทียมกับผู้ประกอบการเพศหญิง ควรมีการออกแบบโครงการสนับสนุนที่ตอบโจทย์บริบทเฉพาะของผู้ชาย เช่น หลักสูตรอบรมด้านภาวะผู้นำ การสื่อสารเชิงบวก และการบริหารจัดการอารมณ์ในสถานการณ์ทางธุรกิจ พร้อมทั้งจัดเวทีแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างผู้ประกอบการชายและหญิง เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างเพศและเปิดมุมมองทางธุรกิจที่หลากหลาย นอกจากนี้ ควรจัดทำดัชนีการเติบโตของผู้ประกอบการจำแนกตามเพศ โดยครอบคลุมด้านรายได้และกำไร การขยายกิจการ การจ้างงาน การเข้าถึงทรัพยากร การปรับตัว และการพัฒนาศักยภาพตนเอง เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการกำหนดนโยบายที่เหมาะสมกับบริบทของแต่ละกลุ่มเพศ ซึ่งจะนำไปสู่การเสริมสร้างระบบนิเวศ

ทางธุรกิจที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น และเอื้อต่อการเติบโตอย่างยั่งยืนของผู้ประกอบการในประเทศไทย

2. ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ด้านสมรรถนะ มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย สะท้อนให้เห็นว่า การที่ผู้ประกอบการมีองค์ความรู้ ทักษะ ความสามารถ และความเชี่ยวชาญ ถือเป็นปัจจัยหลักในการขับเคลื่อนให้สตาร์ทอัพไทยเติบโตอย่างมีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกัน สภาพแวดล้อมภายนอกก็มีบทบาทสำคัญไม่แพ้กัน ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรร่วมมือกับภาคเอกชนจัดโครงการเรียนรู้เชิงปฏิบัติการ ซึ่งครอบคลุมการคิดเชิงกลยุทธ์ การวางแผนธุรกิจเชิงรุก การจัดการทรัพยากร และเทคนิคบริหารความเสี่ยงทางการเงิน ภายใต้การกำกับดูแลของเมนเทอร์ผู้มีประสบการณ์จริง พร้อมทั้งกำหนดตัวชี้วัดทั้งด้านปริมาณ เช่น จำนวนหน่วยธุรกิจ รายได้ และด้านคุณภาพ เช่น อัตราการรักษาลูกค้า ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการ ควบคู่กับการให้คำปรึกษาแนะนำเป็นระยะ เพื่อวิเคราะห์ผลลัพธ์และปรับปรุงกระบวนการให้บรรลุเป้าหมายหรือสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ ควรจัดให้มีการประชุมแลกเปลี่ยนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ โดยบันทึกแนวทางปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพและการเผชิญอุปสรรคลงในฐานความรู้กลาง เพื่อให้ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึง พร้อมทั้งนำไปปรับใช้ และต่อยอดองค์ความรู้ร่วมกัน อีกทั้งสตาร์ทอัพที่มีทักษะ ความสามารถ และความเชี่ยวชาญทั้งด้านทฤษฎีและการปฏิบัติ จะช่วยส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมและมูลค่าเพิ่มให้กับภาคอุตสาหกรรม ซึ่งมีส่วนช่วยในการดึงดูดการลงทุนภายในและภายนอกประเทศ เกิดการสร้างงานใหม่ มีการเพิ่มรายได้ให้แก่ภาครัฐและเอกชน รวมทั้งผลักดันระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยให้เติบโตอย่างยั่งยืน

3. ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยเชิงระบบนิเวศ ด้านการระดมทุน มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย สะท้อนให้เห็นว่า ศักยภาพของผู้ประกอบการเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอต่อการขยายธุรกิจ ดังนั้น ภาครัฐจึงควรดำเนินมาตรการเชิงรุกทั้งในรูปแบบเงินทุนสนับสนุนโดยตรง และการเชื่อมโยงกับแหล่งเงินทุนภาคเอกชน เช่น การจัดตั้งกองทุนร่วมลงทุน เพื่อผู้ประกอบการ ที่สมทบทุนร่วมกับภาคเอกชน พร้อมเกณฑ์คัดเลือกผู้รับทุนจากการประเมินแผนธุรกิจและศักยภาพการเติบโต เพื่อบรรเทาภาระต้นทุนทางการเงินในระยะแรก นอกจากนี้ ควรมีการสร้างแพลตฟอร์มออนไลน์กลางที่รวบรวมข้อมูลผู้ประกอบการ เอกสารทางการเงิน และมีระบบให้คะแนนความน่าเชื่อถือของผู้ประกอบการแต่ละรายที่อยู่ภายใต้การดูแล ซึ่งจะช่วยเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงนักลงทุนภาคเอกชนหรือผู้ร่วมทุนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4. ผลการวิจัยพบว่าคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความก้าวร้าวในการแข่งขัน มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของทัศนคติที่มุ่งมั่นเชิงรุกในการดำเนินธุรกิจ การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการให้มีความแตกต่างและตอบสนองความต้องการของลูกค้าอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการสร้างทีมงานที่มีความพร้อมและมีศักยภาพในการขับเคลื่อนกลยุทธ์การแข่งขันอย่างยั่งยืน ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดให้มีโครงการหรือกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะเชิงกลยุทธ์ของผู้ประกอบการ เช่น การฝึกอบรมด้านการวิเคราะห์คู่แข่ง การใช้เครื่องมือการตลาดเชิงรุก และการจัดเวทีแข่งขันเชิงธุรกิจ เพื่อพัฒนาทักษะด้านการคิดวิเคราะห์และการตัดสินใจในสถานการณ์จริง พร้อมทั้งสนับสนุนให้ผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงข้อมูลทางธุรกิจที่ทันสมัย และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านเครือข่ายที่เอื้อต่อการวิเคราะห์ตลาดและแนวโน้มการแข่งขัน นอกจากนี้ ควรส่งเสริมการพัฒนาเครือข่ายธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการ เพื่อเปิดโอกาสในการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ กลยุทธ์ และความร่วมมือกับพันธมิตรในอุตสาหกรรม ซึ่งจะช่วยขยายมุมมอง เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และนำไปสู่การเติบโตของธุรกิจได้อย่างมั่นคงและยั่งยืนในระยะยาว

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะกลุ่มผู้ประกอบการที่เคยได้รับทุนสนับสนุนจากภาครัฐเท่านั้น ซึ่งอาจส่งผลต่อความหลากหลายของข้อมูลในเชิงบริบทและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการ ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษากลุ่มผู้ประกอบการในภาพรวมของประเทศไทยให้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น เช่น ผู้ประกอบการที่ได้รับทุนสนับสนุนจากภาคเอกชน ตลอดจนผู้ประกอบการที่ยังไม่เคยได้รับทุนสนับสนุนจากทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายและสะท้อนถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในบริบทที่กว้างและลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

2. ควรมีการศึกษาวิจัยในกลุ่มผู้ประกอบการที่ไม่เคยได้รับทุนสนับสนุนจากแหล่งใดมาก่อน เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของการเติบโตของผู้ประกอบการ ตลอดจนศึกษาทัศนคติที่ผู้ประกอบการกลุ่มนี้มีต่อการรับทุนจากหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการขอรับทุน และสามารถใช้ประกอบการพิจารณาจัดทำนโยบายหรือแนวทางการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้อย่างเหมาะสมและตรงกับความต้องการมากยิ่งขึ้น

3. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรพิจารณาเพิ่มเติมจำนวนตัวแปรในการศึกษา เพื่อให้สามารถอธิบายความหลากหลายของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการได้

ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากในงานวิจัยฉบับนี้พบว่าตัวแปรบางตัวจากกรอบแนวคิดไม่สามารถอธิบายผลลัพธ์ได้อย่างชัดเจน แม้จะมีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลก่อนการวิเคราะห์แล้วก็ตาม รวมถึงพิจารณาเพิ่มจำนวนตัวอย่างและจำนวนข้อคำถามในแบบสอบถาม โดยเฉพาะคำถามที่เกี่ยวข้องกับลักษณะอุตสาหกรรมของผู้ประกอบการ เพื่อที่จะทำให้การวิจัยมีความแม่นยำมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- Brush C.G. (1992). A comparison of methods and sources for obtaining estimates of new venture performance. In *Journal of Business venturing* (Vol. 7, pp. 157-170).
- Horne, J. C. V., & Wachowicz, J. M. (2005). Instructor' s Manual Fundamentals of Financial Management (12 nd ed.). Retrieved from . <https://www.pearson.com/en-gb/higher-education/educators.html>
- Keyser, M., de Kruif, M., & Frese, M. (2000). The psychological strategy process and socio-demographic variables as predictors of success in micro- and small-scale business owners in Zambia. In M. Frese (Ed.), *Success and Failure of Microbusiness Owners in Africa: A Psychological Approach* (pp. 31–54). Westport, CT: Quorum Books.
- MRG Online. (2552). ปัจจัยสู่ความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs. สืบค้นจาก <https://mgroonline.com/smes/detail/9520000011977>
- Nikolaos, G. Theriou, V. A. & Georgios, N. T. (2009). A Theoretical Framework Contrasting the Resource - Based Perspective and the Knowledge - Based View. *European Research Studies*, XII(3).
- Raduan Che Rose, Naresh Kumar, และ Lim Li Yen. (2006). *Entrepreneurs Success Factors and Escalation of Small and Medium-sized Enterprises in Malaysia*.
- Startup Genome (2017). *Global Startup Ecosystem Report 2017*. Retrieved from <https://startupgenome.com/reports/global-startup-ecosystem-report-2017>
- Startup Genome (2024). *Aptitudes and Policies for Exponential Entrepreneurship*. Retrieved from <https://startupgenome.com/report/apexe2024>
- Terrence C. Sebor, Sang M. Lee, และ Sukasame, N. (2008). Critical success factors for e commerce entrepreneurship: an empirical study of Thailand. Retrieved from

<https://www.researchgate.net/publication/23961568> Critical success factors for e-commerce entrepreneurship An empirical study of Thailand

Watson, J. (2007). Modeling the Relationship between Networking and Firm Performance. *Journal of Business Venturing*, 22(6), 852–874.

Weinzimmer, L. G., P. C. Nystrom., & S. J. Freeman. 1998. "Measuring Organizational Growth: Issues, Consequences and Guidelines." *Journal of Management* 24 (2): 235-262.

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2550). สถิติสำหรับงานวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 3, [ฉบับพิมพ์ซ้ำ]. ed.): ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้จัดจำหน่าย. กรุงเทพมหานคร.

เจษฎา จันทรา. (2562). คุณลักษณะสำคัญของผู้ประกอบการธุรกิจหอพักเอกชนในเขตตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. สืบค้นจาก http://www.graduate.cmru.ac.th/core/km_file/473.pdf

ชื่นจิตร อังวรารงค์ และนงคินี จันทร์จรัส. (2546). ปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย. วารสารเศรษฐศาสตร์และนโยบายสาธารณะ, สำนักวิชาเศรษฐศาสตร์และนโยบายสาธารณะ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพมหานคร.

ธรา ทวีโกศ. (2558). คุณลักษณะที่ดีของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. สืบค้นจาก <http://cms.dru.ac.th/jspui/handle/123456789/1296>

ธีรเดช เรืองการ, ณภัทร ทิพย์ศรี, นพรัตน์ เตชะพันธุ์รัตนกุล และมงคลกร ศรีวิชัย. (2566). อิทธิพลของปัจจัยในการดำเนินธุรกิจที่มีต่อความเติบโตของธุรกิจ SMEs ในจังหวัดเชียงราย. วารสารการตลาดและการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, 10(2), 88-91.

ปิยมารณ์ เทียมจิตร และฉัตรชัย อินทสังข์. (2564). ผลกระทบของการมุ่งเน้นกลยุทธ์ทางเลือกที่มีต่อความสำเร็จของธุรกิจเฟอร์นิเจอร์ประเทศไทย. วารสารการบัญชีและการจัดการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 14(4), 121–131.

ปิยะวดี ยอดนา. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของกลุ่มกองทุนการเงินชุมชน บ้านโนนสวรรค์

ตำบลพังขว้าง อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร. วารสารวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สกลนคร, 1(1), 17-21.

พงศ์สุภา เฉลิมกลิ่น. (2563). การจัดการเครือข่ายทางธุรกิจในแง่มุมมองของปัจจัยที่ส่งผลต่อ
ความสำเร็จในการดำเนินงานทางธุรกิจ. Journal of Roi Kaensarn Academi, 5(2), 142-
151.

พัทธมน ฐะธรรมานนท์. (2564). ปัจจัยธุรกิจ คุณลักษณะของผู้ประกอบการ และการสร้างความ
ได้เปรียบทางการแข่งขัน. (ปริญญาณิพนธ์ บธ.(การจัดการ)). บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพมหานคร.

พิมพ์ผกา ครองยุทธ. (2560). การศึกษารูปแบบแหล่งเงินทุนที่เหมาะสมสำหรับสตรีทอผ้าในประเทศ
ไทย (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการเงิน). คณะ
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ภัทรานิษฐ์ สรเสริมสมบัติ. (2561). คุณลักษณะที่ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. สืบค้นจาก
[http://backoffice.thaiedresearch.org/uploads/paper/254cb67ee503a81836891c051
1239832.pdf](http://backoffice.thaiedresearch.org/uploads/paper/254cb67ee503a81836891c0511239832.pdf)

มลทิพย์ บำรุงกิจ และนพดล พันธุ์พานิช. (2564). การศึกษาสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ความเป็น
ผู้ประกอบการและปัจจัยกำหนดที่มีผลต่อความได้เปรียบในการแข่งขันของ เครือข่าย
วิสาหกิจอุตสาหกรรมเกษตรกรรมเชวมิกส์ ลำปาง. วารสารสังคมศาสตร์และ มานุษยวิทยา
เชิงพุทธ, 6(2), 375-393.

วันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์. (2557). คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนิน
ธุรกิจของผู้ประกอบการร้านค้าในตลาดน้ำดอนหวาย จังหวัดนครปฐม. (ปริญญาณิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร. สืบค้นจาก
http://www.thapra.lib.su.ac.th/thesis/showthesis_th.asp?id=0000011514

วิมพิภา เกตุเทียน. (2556). คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนิน
ธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลาง ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง. (วิทยานิพนธ์ปริญญา

74 มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน. สืบค้นจาก

http://narinnet.sut.ac.th:8080/xmlui/bitstream/handle/123456789/376/RMUTI_Kanyap_hat_Thes170.pdf?sequence=1&isAllowed=y

ศรันญา อรุณภู. (2557). การศึกษาสมรรถนะที่พึงประสงค์ของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจการบริการของบริษัทเคาน์เตอร์เซอร์วิส จำกัด. วารสารปัญญาวิวัฒน์.

ศศิธร เห็นงาม และ จงรักษ์ หงส์งาม. (2557). ปัจจัยด้านทักษะของแรงงานที่ส่งผลต่อรายได้ของแรงงานในสถานประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. วารสารเศรษฐศาสตร์และกลยุทธ์การจัดการ, 1(2), 57-61.

สลี วงศ์ไชยา. (2561). อิทธิพลของกลยุทธ์ธุรกิจและ คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. วารสารสมาคมนักวิจัย, 23(2), 139-152.

สุภา ชิตไธสง และ ตรีเนตร ตันตระกูล. (2563). กลยุทธ์การพัฒนากิจการตลาดและความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจอินทผลัมในเขตภาคกลางของประเทศไทย. วารสารวิชาการ สถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ, 9(5), 344-356.

สุศักดิ์ อำนวยประวิทย์. (2559). กลยุทธ์การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขา นโยบายสาธารณะและการจัดการ). มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.

อรการ พุฒิภาสพานิช. (2550). บุคลิกภาพทางอารมณ์ บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ ความชำนาญ และความสำเร็จในการประกอบกิจการของผู้ประกอบการธุรกิจอาหารแช่แข็ง กลุ่มผลิตภัณฑ์ไส้ตั่ว. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ภาคผนวก

แบบสอบถามสำหรับงานวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย: กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ และคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย: กรณีศึกษา ผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานภาครัฐ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการทำการค้นคว้าอิสระ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดังนั้นแบบสอบถามจะไม่ระบุชื่อ – ที่อยู่ของผู้ตอบแบบสอบถาม และขอรับรองว่าข้อมูลของท่านจะถูกเก็บเป็นความลับ โดยผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับการอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามจากท่านในครั้งนี้อย่างดี จึงขอขอบพระคุณท่านที่ให้ความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเพื่อคัดกรองกลุ่มเป้าหมาย

คำชี้แจง : โปรดเติมเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ หรือกรอกข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

1. ท่านเคยได้รับทุนสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐใช่หรือไม่

☐ เคย ☐ ไม่เคย (จบแบบสอบถาม)

2. ท่านอายุ 21 ปี ขึ้นไป ใช่หรือไม่

☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่ (จบแบบสอบถาม)

3. ท่านดำเนินธุรกิจมาแล้วมาแล้วมากกว่า 2 ปี ใช่หรือไม่

☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่ (จบแบบสอบถาม)

ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง : โปรดเติมเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ หรือกรอกข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. อายุ

☐ 21 - 25 ปี

☐ 26 - 30 ปี

☐ 31 - 35 ปี

☐ 36 - 40 ปี

☐ 41 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี

☐ ปริญญาตรี

☐ สูงกว่าปริญญาตรี

4. ประสบการณ์ในการทำธุรกิจ

☐ 2 - 4 ปี

☐ 5 - 7 ปี

☐ 8 - 10 ปี

☐ มากกว่า 10 ปีขึ้นไป

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามปัจจัยเชิงระบบนิเวศ

คำชี้แจง : โปรดพิจารณาข้อความในแบบสอบถามว่าข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน	เห็นด้วยน้อยที่สุด	1
	เห็นด้วยน้อย	2
	เห็นด้วยปานกลาง	3
	เห็นด้วยมาก	4

เห็นด้วยมากที่สุด

5

ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ	ระดับความคิดเห็น				
	1	2	3	4	5
1. แรงงานที่มีทักษะ					
1. ท่านคิดว่าประเทศไทยมีแรงงานที่เชี่ยวชาญครอบคลุมทุกกลุ่มอุตสาหกรรม					
2. ท่านคิดว่าประเทศไทยมีแรงงานที่มีคุณภาพ					
2. ประสิทธิภาพของประเทศที่มีเทคโนโลยี					
1. ท่านคิดว่าประเทศไทยมีประสิทธิภาพมากพอในการสนับสนุนผู้ประกอบการให้เติบโต					
2. ท่านคิดว่าประเทศไทยมีความพร้อมในการผลักดันผู้ประกอบการ					
3. การเข้าถึงตลาด					
1. ท่านคิดว่าประเทศไทยมีตลาดที่รองรับผู้ประกอบการรายใหม่ได้เพียงพอ					
2. ท่านคิดว่าผู้ประกอบการมีโอกาสเข้าถึงกลุ่มลูกค้าได้ง่าย					
4. การระดมทุน					
1. ท่านคิดว่าประเทศไทยสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนภาครัฐได้ง่าย					
2. ท่านคิดว่าหน่วยงานรัฐที่ให้เงินสนับสนุนในการทำธุรกิจมีจำนวนมากในประเทศไทย					

ปัจจัยเชิงระบบนิเวศ	ระดับความคิดเห็น				
	1	2	3	4	5
5. สมรรถนะ					
1. ท่านคิดว่าจำนวนสตาร์ทอัพในประเทศไทยมีการเติบโตอย่างมีประสิทธิภาพ					
2. ท่านคิดว่าสตาร์ทอัพไทยมีความสามารถในการทำธุรกิจ					

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ

คำชี้แจง : โปรดพิจารณาข้อความในแบบสอบถามว่าข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน	เห็นด้วยน้อยที่สุด	1
	เห็นด้วยน้อย	2
	เห็นด้วยปานกลาง	3
	เห็นด้วยมาก	4
	เห็นด้วยมากที่สุด	5

คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
	1	2	3	4	5
1. บุคลิกเฉพาะของผู้ประกอบการ					
1. ท่านมีความเป็นผู้นำ					
2. ท่านมีความคิดสร้างสรรค์					
3. ท่านสามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว					
2. ความมีนวัตกรรม					
1. ท่านมีการศึกษาค้นคว้าเทคโนโลยีใหม่ๆ อยู่เสมอ					
2. ท่านมีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้กับธุรกิจของตนเอง					
3. ท่านมีความคิดในการทำผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ อยู่เสมอ					
3. ความกล้าเสี่ยง					
1. ท่านเต็มใจที่จะทำธุรกิจแม้ไม่สามารถคาดเดาสถานการณ์ล่วงหน้าได้					
2. ท่านกล้าเผชิญความเสี่ยงอย่างไม่เกรงกลัว					
3. ท่านมีการประเมินความเสี่ยงและหาแนวทางแก้ไขไว้เป็นอย่างดี					
4. ความก้าวร้าวในการแข่งขัน					
1. ท่านมีการศึกษาคู่แข่งทางตรงและทางอ้อมที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของตนเอง					
2. ท่านมีการพัฒนาสินค้าของตนเองอยู่เสมอให้ตรง					

คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
	1	2	3	4	5
ตามความต้องการของลูกค้า					
3. ท่านมีทีมงานที่เข้มแข็ง					
5. ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้					
1. ท่านมีการขอคำปรึกษาแนวทางการดำเนินธุรกิจจากผู้เชี่ยวชาญ					
2. ท่านนำข้อผิดพลาดในอดีตมาศึกษาและหาแนวทางป้องกันไม่ให้เกิดซ้ำ					
3. ท่านมีการพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเองอยู่เสมอ					
6. ความใส่ใจในความสำเร็จ					
1. ท่านไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และจะพยายามลงมือทำจนกว่าจะถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้					
2. ท่านทุ่มเทแรงกาย แรงใจ ทั้งหมดของท่านในการไปถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้					
3. ท่านมองหาแนวทางที่จะทำให้ธุรกิจของท่านบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้					

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามการเติบโตของผู้ประกอบการในประเทศไทย

คำชี้แจง : โปรดเติมเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ หรือกรอกข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

1. เมื่อเทียบกับปีที่แล้ว อัตราการเติบโตของธุรกิจในปีนี้เป็นอย่างไร

เกณฑ์การให้คะแนน	☐ เติบโตน้อยลงอย่างมาก	1
	☐ เติบโตน้อยลง	2
	☐ เติบโตเท่าเดิม	3
	☐ เติบโตขึ้น	4
	☐ เติบโตขึ้นอย่างมาก	5

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

กัญจนพร นุรณากาญจน์

